

DE STER

95E JAARGANG

NUMMER 10

DE KERK VAN JEZUS CHRISTUS VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

OKTOBER 1995

DE STER

OKTOBER 1995

Op de omslag:

Tijdens de algemene aprilconferentie van 1995 zingt het Eerste Presidium een lofzang met de aanwezigen. Gedurende die conferentie werd hun in een plechtige vergadering steun verleend. Op de voorgrond: president Gordon B. Hinckley; midden: president Thomas S. Monson, eerste raadgever; achter: president James E. Faust, tweede raadgever. In dit nummer vindt u biografische artikelen over president Monson en president Faust. Met dank aan Deseret News/Tom Smart voor de foto's.

ARTIKELN

BOODSCHAP VAN HET EERSTE PRESIDIUM

GELOOF: DE ESSENTIE VAN WARE GODSDIENST

PRESIDENT GORDON B. HINCKLEY 2

PRESIDENT THOMAS S. MONSON FRANCIS M. GIBBONS 8

PRESIDENT JAMES E. FAUST OUDERLING NEAL A. MAXWELL 16

'OPDAT GIJ NIET TEN VAL KOMT' PERRY M. CHRISTENSON 28

DE WERELD VAN PAULUS' ZENDINGSREIZEN KENT P. JACKSON 34

NAAR DE STEM VAN DE GEEST LEREN LUISTEREN

DAVID MORAZA BRITO 46

VOOR DE JONGEREN

ONS VOORBEELD ZEGT GENOEG ANNETTE ANTONELLI 24

ALS JE WENSEN HEBT GERI CHRISTENSEN 26

MORMORANDUM

EEN WOORD VAN WIJSHEID: AFBLIJVEN! 33

EEN ARMVOL LIEFDE MILES T. TUASON 42

RUBRIEKEN

INGEZONDEN BRIEVEN 1

HUISBEZOEKBOODSCHAP

MEER HOOP DOOR ZIJN WOORD 25

DE KINDERSTER

EEN GEBED IN ITACOATIARA CHRISLAINE DA SILVA BRASIL 2

VEEL PLEZIER! 4

IK HEB GEVOELENS KATHERINE QUINN FOWKES 5

VAN VRIEND TOT VRIEND

OUDERLING LOREN C. DUNN 6

IK GELOOF DAT IK DE WET MOET GEHOORZAMEN

SUSAN L. WARNER 8

VERHAAL

EEN GOEDE NAAM RUTH LIJENQUIST 10

VERHALEN UIT HET BOEK VAN MORMON

NEPHI EN LEHI IN DE GEVANGENIS 13

DE STER

Oktober 1995 95e jaargang Nummer 10

Officiële Nederlandstalige uitgave van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

Eerste Presidium:

Gordon B. Hinckley
Thomas S. Monson
James E. Faust

Raad der Twaalf:

Boyd K. Packer, L. Tom Perry, David B. Haight,
Neal A. Maxwell, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks,
M. Russell Ballard, Joseph B. Wirthlin, Richard G. Scott,
Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, Henry B. Eyring

Editor: Joe Christensen

Adviseurs: Spencer J. Condie, Loren C. Dunn

Directie afdeling leerplannen:

Hoofdredacteur: Ronald L. Knippton

Directeur planning en redactie: Brian K. Kelly

Directeur grafische vormgeving: Allan R. Loyborg

Redactie:

Hoofdredacteur: Marvin K. Gardner

Adjunct-hoofdredacteur: R. Val Johnson

Redacteur: David Mitchell

Redacteur: De Kinderen: DeAnne Walker

Rooster: Maryann Martindale

Assistent publicaties: Beth Dayley

Afdeling vormgeving:

Leidinggevend art-director: M. M. Kawasaki

Art-director: Scott D Van Kampen

Vormgeving: Sharri Cook

Vertaling en nieuwsredactie:

CPB: Vertaalkantoor

Postbus 224, NL-3430 AE Nieuwegein

Telefoon: 03402-402 60

Nieuwsredacteur: A. H. Niessink

Abonnementenadministratie:

Administratie: R. de Kock-Goudberg

Postbus 224, NL-3430 AE Nieuwegein

Telefoon: 03402-53804

Uitgever:

Kirche-Jesu Christi der Heiligen der Letzten Tage

Industriestraße 21, D-61361 Friedrichsdorf

© 1995 by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints

Alle rechten voorbehouden

Gedrukt in Duitsland

De tijdschriften van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen verschijnen maandelijks in het Chinees, Deens, Duits, Engels, Fins, Frans, Italiaans, Japans, Koreaans, Nederlands, Noors, Portugees, Samoaans, Spaans, Tongaans en Zweeds; eens in de twee maanden in het Indonesisch, Tahitiaans en Thais; en eens per kwartaal in het Bulgaars, IJslands, Russisch, Tjechisch en Hongaars.

Informatie voor abonnees in de V.S.:

DE STER (ISBN 1044-3401) is published monthly by

The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East

North Temple, Salt Lake City, Utah 84150. Second-class

postage paid at Salt Lake City, Utah. Subscription price

USD 18.00 a year. USD 1.50 per single copy. Thirty days

notice required for change of address. When ordering a

change, include address label from a recent issue; changes cannot be made unless both the old address and the new are included. Send USA and Canadian

subscriptions and queries to Salt Lake Distribution

Center, Church Magazines, P.O. Box 26368, Salt Lake City, Utah 84126-0368, USA. Subscription information

telephone number 801-240-2947.

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake Distribution Center, Church Magazines, P.O. Box 26368, Salt Lake City, Utah 84126-0368, USA.

Abonnementenprijs

Nederland: NLG 32,00 - België: BEF 590,00

Het jaarabonnement kan elk gewenst moment ingaan en

wordt automatisch verlengd. U ontvangt een acceptatie-

kaart (België stortings-/overschrijvingsformulier).

Versijnt twaalf maal per jaar

95990 120

Dutch

INGEZONDEN BRIEVEN

EEN BETERE ZENDELING

Ik kom uit Ponce (Puerto Rico). Op het ogenblik ben ik op een voltijdzending in Las Vegas (Nevada). Door de *Liahona* (Spaans) regelmatig te lezen word ik een beter mens en een betere zending. Door de bekeringsverhalen in het tijdschrift ga ik de ervaringen van onderzoekers beter begrijpen. Door te weten wat zij nodig hebben, kan ik hun het evangelie van Jezus Christus beter uitleggen.

Ouderling Alex González

Zendingsgebied Las Vegas (Nevada)

Het Boek van Mormon is voortdurend mijn metgezel en troost. Ik lees er dagelijks in. Wat ik hieruit leer geeft mij een beter begrip van de andere standaardwerken.

Mijn andere metgezel om in te lezen is *L'Étoile* (Frans). Het is een prachtig tijdschrift dat me enorm inspireert. Ik geniet altijd van de artikelen over heiligen in andere delen van de wereld.

Jude W. Jean-Baptiste

District Port-au-Prince-Zuid (Haïti)

Zendingsgebied Port-au-Prince (Haïti)

HET DIERBAARST

In de vijf jaren sinds mijn doop heb ik de *Seito No Michi* (Japans) steeds bij me gehad. Van de vele tijdschriften die in het Japans worden uitgegeven is deze mij het dierbaarst.

Omdat ik weet hoe waardevol het tijdschrift voor mij is, doet het me goed te weten dat de heiligen overal ter wereld het in zoveel talen kunnen lezen.

Yukiko Matsuura

Wijk Groveland 2

Ring Blackfoot-Zuid (Idaho)

OOK ANDEREN LATEN LEZEN

De *Seito No Michi* (Japans) bevat veel om onder gebed over na te denken. De raad die ons in de boodschappen en in de artikelen wordt gegeven, kan ons helpen in ons dagelijks leven.

Ik geloof dat een van mijn voornaamste plichten als lid van de kerk is dat ik ook anderen het tijdschrift laat lezen. Zo breng ik hen in aanraking met de waardevolle informatie op deze bladzijden – en met het evangelie.

Masaru Fukuko

Gemeente Ogaki

Ring Nagoya-West (Japan)

WONDERBAARLIJKE BALSEM

Ik reis elke dag ongeveer 100 kilometer van en naar mijn werk. De *Liahona* (Spaans) is een van mijn reisgenoten. Dit tijdschrift is een wonderbaarlijke balsem. Het troost me, vernieuwt me, inspireert me en maakt dat ik me dichter bij Jezus Christus voel, bij onze Heiland en Verlosser.

Magdalena de Pitta

Wijk San Isidro

Ring San Miguelito (Panama)

INSPIREREND

Meer dan twee jaar geleden werd ik lid van de kerk. Ik zal nooit de dag vergeten waarop ik een vriend uit Canada tegenkwam, die me vertelde over het herstelde evangelie van Jezus Christus. Ik ben nu tweede raadgever in het gemeentepresidium van de gemeente Port-au-Prince Central.

Geloof: de essentie van ware godsdienst

President Gordon B. Hinckley

Onlangs las ik in de krant een artikel over een bekend journalist. Hij schijnt ooit eens gezegd te hebben: 'Zekerheid is de vijand van de godsdienst.' Die woorden hebben me flink aan het denken gezet. Zekerheid, wat in mijn ogen een volledig en totaal vertrouwen is, is niet de vijand van de godsdienst. Zij is juist de essentie ervan.

Zekerheid is overtuiging. Ze is een machtig geloof dat aan kennis grenst – ja, zelfs kennis wordt. Zij wekt enthousiasme op, en weinig is zo goed in het overwinnen van tegenwerking, vooroordeel en onverschilligheid als enthousiasme.

Monumentale gebouwen worden niet op een wankel fundament gebouwd. Een belangrijk project wordt door weifelende leiders niet tot een goed eind gebracht. Zonder zekerheid wordt het evangelie niet verkondigd tot overtuiging van anderen. Geloof, een van de essentiële ingrediënten van persoonlijke overtuiging, heeft altijd aan de basis van het religieuze denken en handelen gestaan, en dat zal altijd zo blijven.

**Joseph Smiths getuigenis
van zijn heerlijke visioen
vindt weerklink bij
generaties na hem, die
met verve kunnen
getuigen dat het evangelie
van Jezus Christus is
hersteld.**

ZEKERHEID IN VROEGER TIJDEN

Er was geen onzekerheid in Petrus toen de Heer hem vroeg:

‘Wie zegt gij, dat Ik ben? Simon Petrus antwoordde en zeide:

‘Gij zijt de Christus, de Zoon van de levende God!’ (Mattëis 16:15–16).

Ook twijfelde Petrus niet toen de Heer tot de menigte in Kafarnaüm predikte en zichzelf het brood des levens noemde. Veel van Jezus’ volgelingen, die zijn leringen niet konden aanvaarden, ‘gingen niet langer met Hem mee.

‘Jezus zeide dan tot de twaalfen: Gij wilt toch ook niet weggaan?

‘Simon Petrus antwoordde Hem: Here, tot wie zullen wij heengaan? Gij hebt woorden van eeuwig leven; en wij hebben geloofd en erkend, dat Gij zijt de Heilige Gods’ (Johannes 6:66–69).

Zouden de apostelen na de dood van de Heiland zijn doorgestaan en zijn leer hebben onderwezen, ja, zelfs onder de gruwelijkste omstandigheden hun leven hebben gegeven als er bij hen enige onzekerheid was over Hem die zij vertegenwoordigden en wiens leer zij verkondigden? Bij Paulus was er geen gebrek aan overtuiging nadat hij op weg naar Damascus, waar hij de christenen zou vervolgen, een licht had gezien en een stem had gehoord. In de ruim dertig jaar na die gebeurtenis wijdde hij zijn tijd, zijn kracht, zijn leven aan de verbreiding van het evangelie van de herrezen Heer. Zonder zich om zijn eigen comfort of veiligheid te bekommeren, bereisde hij de toen bekende wereld om te verkondigen dat ‘noch dood noch leven, noch engelen noch machten, noch heden noch toekomst, noch

Er was geen onzekerheid in Petrus toen hij tegen de Heer zei: ‘Wij hebben geloofd en erkend, dat Gij zijt de Heilige Gods’.

krachten, noch hoogte noch diepte, noch enig ander scep-sel ons zal kunnen scheiden van de liefde Gods, welke is in Christus Jezus, onze Here’ (Romeinen 8:38–39).

Paulus werd in Rome geëxecuteerd en hij bezegelde daarmee zijn laatste getuigenis van zijn overtuiging dat Jezus Christus de Zoon van God was.

Zo verging het ook de eerste christenen, duizenden en nog eens duizenden, die zich liever gevangen lieten nemen, lieten martelen en ter dood brengen dan hun geloof in het leven en de opstanding van de Zoon van God te herroepen.

Was er ooit een Reformatie geweest zonder de overtuiging die reuzen als Luther, Hus, Zwingli en hun geestverwanten met zoveel onverschrokkenheid voortdreef?

ZEKERHEID IN DEZE TIJD

Het is nu niet anders dan vroeger. Zonder zekerheid bij de gelovigen wordt een godsdienstig streven week, futloos, het mist dan de drijfveer waardoor dat streven wordt uitgedragen en het hart en gevoel van mensen wordt veroverd. Over theologie kun je discussiëren, maar een persoonlijk getuigenis met overeenkomstige werken kun je niet weerleggen. Deze evangeliebedeling, waarvan wij de begunstigten zijn, is ingeluid met een heerlijk visioen waarin de Vader en de Zoon aan de jonge Joseph Smith verschenen.

Later sprak hij erover met een van de predikanten die in de omgeving werkzaam was. Die reageerde ‘met grote verachting, en zei dat het allemaal van de duivel kwam, en dat er tegenwoordig niet zulke dingen bestonden als visioenen of openbaringen’ (Joseph Smith-Geschiedenis 1:21).

Anderen gingen mee in de hetze tegen hem. Hij werd het doelwit van intense vervolging. Maar, zo zei hij, en let op deze woorden: ‘Ik had werkelijk een licht gezien, en in het midden van dat licht heb ik twee Personen gezien, en Zij hebben waarlijk tot mij gesproken, en al werd ik gehaat en vervolgd,

omdat ik zei dat ik een visioen had gezien, het was toch waar; en zolang als de mensen mij vervolgden, smaadden en liegende alle kwaad over mij spraken, omdat ik dat zei, kwam de vraag bij mij op: Waarom word ik vervolgd wegens het vertellen van de waarheid? Ik heb werkelijk een visioen gehad, en wie ben ik, dat ik God kan weerstreven, of waarom denkt de wereld dat ze mij kan doen loochenen wat ik wel terdege heb gezien? Want ik heb een visioen gezien; ik wist het, en ik wist dat God het wist, en ik kon het niet ontkennen, en durfde dat ook niet' (vers 25).

Die uitspraak toont geen gebrek aan zekerheid. Voor Joseph Smith was die ervaring zo echt als de warmte van de middagzon. Zijn overtuiging werd nooit zwak of wankeel. Luister naar het getuigenis dat hij later van de herrezen Heer gaf:

'En nu, na de vele getuigenissen, die van Hem zijn gegeven, is dit het getuigenis, het allerlaatste, dat wij van Hem geven: Dat Hij leeft!

'Want wij zagen Hem, namelijk ter rechterhand Gods; en wij hoorden de stem, die getuigenis gaf, dat Hij de Eniggeborene des Vaders is –

'Dat door Hem, en in Hem, en uit Hem de werelden worden en werden geschapen, en dat de bewoners er van Gode gewonnen zonen en dochteren zijn' (Leer en Verbonden 76:22–24).

Zo zeker was hij van zijn zaak, zo overtuigd van zijn goddelijke roeping, dat hij die belangrijker vond dan zijn

Keer op keer lieten ze hun gerieflijke huizen achter voor hun geloof in de zaak waarvan zij deel uitmaakten. Velen stierven tijdens die lange en zware tochten.

eigen leven. Met voorkennis van zijn op handen zijnde dood gaf hij zichzelf over aan hen die hem weerloos aan een bende zouden overleveren. Hij verzegelde zijn getuigenis met zijn levensbloed.

Zo ook zijn volgelingen. Er is geen schijntje bewijs te vinden dat in hun leven en daden zekerheid de vijand van de godsdienst was. Keer op keer lieten ze hun gerieflijke huizen achter, eerst in New York, toen in Ohio en Missouri, later in Illinois; en zelfs nadat ze de Salt Lake Valley hadden bereikt, gingen velen uiteindelijk weer verder, waardoor een groot deel van het westen van Amerika werd gekoloniseerd. Waarom? Door hun geloof in de zaak waarvan zij deel uitmaakten.

Velen stierven tijdens die lange en zware tochten. Zij werden het slachtoffer van ziekten, onderkoeling en barbaarse aanvallen door hun vijanden. Zo'n 6000 mensen liggen langs de route tussen de Missouri River en de Salt Lake Valley begraven. Hun liefde voor de waarheid was hun meer waard dan hun eigen leven.

En zo is het ook gebleven. Een paar jaar geleden heb ik president David O. McKay de volgende woorden tot een klein groepje mensen horen zeggen:

'Net zo zeker als jullie weten dat deze avond morgenochtend door de dageraad gevolgd wordt, zo zeker weet ik ook dat Jezus Christus de Verlosser van de mensheid is, het Licht dat de duisternis van de wereld zal verdrijven met het evangelie dat door directe openbaring aan de profeet Joseph Smith is hersteld.'

Onze dierbare president Spencer W. Kimball heeft gezegd: 'Ik weet dat Jezus Christus de Zoon van de levende God is en dat Hij voor de zonden van de wereld is gekruisigd.'

'Hij is mijn vriend, mijn Heiland, Mijn Heer, mijn God' (Ensign, november 1978, blz. 73).

ZEKERHEID VAN DE WAARHEID VAN DIT WERK

Het is deze zekerheid die deze kerk voortgestuwd heeft, ondanks vervolging, bespottend, opoffering van weelde, en het achterlaten van dierbaren om naar verre landen te gaan om het evangelie te verbreiden. Die overtuiging werkt heden ten dage nog net zo motiverend als toen dit werk begon. Het geloof in het hart van miljoenen dat dit werk waar is, dat God onze Eeuwige Vader is, en dat Jezus de Christus is, moet altijd de grote drijfveer van ons leven blijven.

We hebben momenteel zo'n 47.000 zendingen in het veld, wat hun familieleden miljoenen kost. Waarom doen ze dat? Vanwege hun overtuiging dat dit werk waar is. Het ledental van de kerk nadert nu de tien miljoen. Wat is de reden voor die fenomenale groei?

De reden is de zekerheid die elk jaar in het hart van honderdduizenden bekeerlingen opwelt, bekeerlingen die door de macht van de Heilige Geest geraakt worden. We hebben een goed functionerend en effectief welzijnsprogramma. Zij die zien hoe het werkt, staan er verbaasd over. Het functioneert alleen maar dankzij het geloof van hen die eraan meewerken.

Met de groei van de kerk moeten we nieuwe kerken bouwen, honderden. Ze zijn duur. Maar de mensen staan hun middelen af om dit alles mogelijk te maken, want ze weten zeker dat dit werk waar is.

DOOR DE GEEST STAAT DE UITKOMST VAST EN IS HET GETUIGENIS ZEKER

Het is geweldig en prachtig dat iedereen die de waarheid te weten wil komen, dezelfde overtuiging kan krijgen. De Heer heeft zelf aangegeven hoe dat moet toen Hij zei: 'Indien iemand [de wil van de Vader] doen wil, zal hij van deze leer weten, of zij van God komt, dan of Ik uit Mijzelf spreek' (Johannes 7:17).

U moet er het woord van God voor bestuderen. U moet ervoor bidden en naarstig de bron van alle waarheid zoeken. U moet er het evangelie voor naleven, een experiment uitvoeren als het ware, namelijk de leringen ervan opvolgen. Ik aarzel echter niet om hieraan een belofte te verbinden, want ik weet uit eigen ervaring dat u uit dit alles door de Heilige Geest een overtuiging, een getuigenis, een zekere kennis zult krijgen.

Zoveel mensen in de wereld lijken dit niet te kunnen geloven. Wat ze niet beseffen is dat hetgeen Gods is alleen door de Geest van God begrepen kan worden. U moet zich inspannen. U moet nederig zijn. Maar de uitkomst staat vast en het getuigenis is zeker.

Als onze leden ooit die zekerheid kwijtraken, zal de kerk uiteenvallen, zoals zoveel andere kerken. Maar ik ben daar niet bang voor. Ik weet zeker dat een immer groeiend aantal leden zal streven naar die persoonlijke overtuiging die wij een getuigenis noemen, en die ook zal vinden. Zo'n getuigenis komt door de macht van de Heilige Geest en is bestand tegen de stormen van tegenspoed.

De volgende woorden uit het boek Openbaring zijn van toepassing op hen die weifelen, die een slag om de arm houden, die in hun uitspraken over goddelijke zaken onzekerheid aan de dag leggen:

'Ik weet uw werken, dat gij noch koud zijt, noch heet. Waart gij maar koud of heet!

'Zo dan, omdat gij lauw zijt en noch heet, noch koud, zal Ik u uit mijn mond spuwen' (Op. 3:15-16).

Mijn broeders en zusters, ik smeek de zegen van de Heer over u af. Ik geef u met zekerheid mijn getuigenis van de

waarheid. Ik weet dat God onze Eeuwige Vader leeft. Ik weet dat. Ik weet dat Jezus de Christus is, de Heiland en Verlosser van de mensheid, de bewerker van ons heil. Ik weet dat dit werk waar wij deel van uitmaken, het werk van God is; dat dit de kerk van Jezus Christus is. Talrijk zijn onze mogelijkheden om daarin dienstbaar te zijn; sterk en zeker is ons geloof hierin. □

VOOR DE HUISONDERWIJZERS

1. Zekerheid is overtuiging. Zekerheid is een machtig geloof dat aan kennis grenst – ja, zelfs kennis wordt.
2. Geloof heeft altijd aan de basis van het religieuze denken en handelen gestaan, en dat zal altijd zo blijven.
3. Na de dood van de Heer zetten zijn apostelen zijn

We hebben momenteel zo'n 47 000 zendingen in het veld, wat hun familieleden miljoenen kost. Waarom doen ze dat? Vanwege hun overtuiging dat dit werk waar is.

- werk voort. Omdat ze er zeker van waren, gaven ze zelfs hun leven.
4. De profeet Joseph Smith en anderen die ons in het evangelie zijn voorgedaan, lieten keer op keer hun gerieflijke huizen achter om de kerk op te bouwen, omdat zij ervan overtuigd waren dat dit werk waar is.
 5. Iedereen die de waarheid wil kennen, kan overtuigd raken, want Jezus heeft zelf gezegd: 'Indien iemand [de wil van de Vader] doen wil, zal hij van deze leer weten, of zij van God komt, dan of Ik uit Mijzelf spreek' (Johannes 7:17).

PRESIDENT THOMAS S. MONSON

Francis M. Gibbons

Toen Gladys Monson op zondag 21 augustus 1927 in Salt Lake City met haar eerste zoon in het St. Mark Ziekenhuis lag, zei haar man, G. Spencer Monson, dat er die dag een nieuwe bisschop was aange-steld in wijk 6-7 van de ring Pioneer. Het commentaar van de moeder: 'Hier heb ik een nieuwe bisschop voor je', bleek profetisch te zijn. Op 7 mei 1950 werd deze zoon, Thomas Spencer Monson, gesteund als bisschop van die wijk. Deze jongen, die was vernoemd naar zijn vader en naar zijn grootvader aan moederszijde, Thomas Sharp Condie, was in die tijd misschien wel de jongste bisschop in de kerk. En in die wijk, met meer dan 1000 leden, waar- onder 85 weduwen, was het beroep op de welzijnszorg groter dan welke andere wijk in de kerk ook.

Maar elke twijfel of deze jonge bis- chop die gigantische last wel kon dra- gen, was misplaatst. Hoewel hij toen nog jong was, was Thomas Monson geen beginneling. Hij was raadgever in de bisschop geweest, had bij de Ameri- kaanse marine gezeten, was cum laude aan de University of Utah afgestu- deerd, was manager rubriekadverten-

Boven: De jonge Tom Monson.

Rechts: recent portret van president Thomas S. Monson, genomen in het voorjaar van 1995.

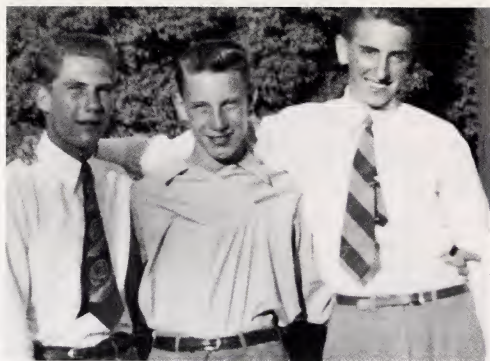
ties bij de *Deseret News* en was pas getrouwd met zijn jonge bruid, Frances Beverly Johnson.

Toen hij eenmaal in functie was, ging bisschop Monson met het hem kenmerkende enthousiasme aan de slag. Voortbouwend op het goede werk van zijn voorgangers werd het cens wat sjofele gebouw opgeknapt; de jeugd-organisaties werd nieuw leven ingebla- zen; de opkomst in de avondmaals- dienst schoot omhoog; de behoeftigen werden geholpen; en de weduwen kre-

gen tedere, liefdevolle zorg. De zorg die bisschop Monson voor de weduwen aan de dag legde en nog steeds legt, is het duurzaamste monument van zijn inzet. Het is een bekend feit dat hij rond de kerst bij elke weduwe lang- ging om een cadeautje en zijn zegen achter te laten. Dat is hij in de daarop- volgende jaren blijven doen. Aanvan- kelijk nam hij er een week vakantie voor. Nu zijn nog maar zes van die 85 weduwen in leven. Wie de komende kerst nog in leven is, kan rekenen op zijn bezoek.

Dergelijke prestaties bleven niet onopgemerkt. Op een conferentie van de ring Temple View in juni 1955 legde president Joseph Fielding Smith de naam van bisschop Thomas S. Monson voor als tweede raadgever van ring- president Percy K. Fetzter. President Smith zei: 'Bisschop Monson weet hier niets van, maar als hij bereid is deze roeping te aanvaarden, zullen we graag een paar woorden van hem horen.' Broeder Monson was inderdaad geheel onvoorbereid en moest improviseren. Hij stond even aan het spreekgestoelte en haalde toen een zojuist gezongen liedje aan over gehoorzaamheid aan

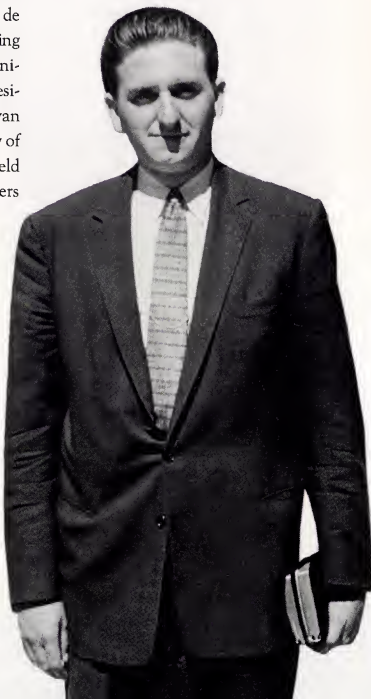
Links: Jeugdvrienden (vlnr) Jack Hepworth, Glen Bosen en Tom Monson. Rechts: het gezin Monson, eind jaren zestig, van linksboven naar linksonder: Thomas L., Ann, ouderling Monson, zuster Frances J. Monson, en Clark S. Uiterst rechts: Ouderling Monson, in het donkere kostuum, bezoekt in 1965 het zendingsgebied Tonga. Rechts van hem zendingspresident Patrick Dalton, links zuster Dalton. Onder: Een foto uit 1955, toen president Monson raadgever was in het presidium van de ring Temple View.

het woord van wijsheid: 'Heb de moed om nee te zeggen, mijn jongen.' Hij gaf er een draai aan door er 'Heb de moed om ja te zeggen, mijn jongen' van te maken. Dit thema komt steeds in Thomas S. Monsons leven terug. In het ringpresidium was hij onder andere verantwoordelijk voor de jeugd. Zijn rol in de scouting in de wijk en de ring was een voorbode van zijn vooraanstaande functies bij de nationale Amerikaanse scoutingorganisatie, de Boy Scouts of America. Hij is momenteel het langst in functie zijnde lid van het nationale bestuur ervan, heeft de Zilveren Bever- en de Zilveren Bizononderscheiding ontvangen, en ook de Bronzen Wolf, de hoogste internationale onderscheiding in de scouting. Toen hij en Frances en hun twee kinderen, Tom en Ann, naar Holladay verhuisden, werd hij ervool van zijn functie in het ringpresidium ontheven.

Intussen ging het president Monson ook maatschappelijk steeds beter. Toen de *Deseret News* en de *Salt Lake Tribune* in 1952 de Newspaper Agency Corporation vormden, werd hij assistent-manager rubriekadvertenties. Kort daarop werd hij onderdirecteur en ver-

koopmanager van de Deseret Press. Het bedrijf ging van hoogdruk op off-setdruk over, waarbij het zich ging specialiseren in het drukken van telefoonboeken, tijdschriften, vakbladen, catalogi, boeken met een beperkte oplage en verschillende materialen voor de kerk. Ook werd hij actief in de Printing Industry of Utah, een belangenorganisatie van drukkers, waarvan hij president werd. Later werd hij ook lid van het bestuur van de Printing Industry of America, dat contacten onderhield met de meest vooraanstaande drukkers over de hele wereld.

Bij Deseret Press hielp broeder Monson president J. Reuben Clark bij de voorbereiding van zijn manuscript *Our Lord of the Gospels* voor publikatie. Maandenlang kwamen ze geregeld in president Clarks kantoor bij elkaar. Er ontstond haast een vader-zoonrelatie tussen hen. Toen Thomas S. Monson geroepen werd als president van het zendingsgebied Canada, ging hij met Frances en de kinderen bij president Clark langs. Frances was in verwachting van haar derde kind, en ze zeiden dat als het

een jongen was, hij naar hem vernoemd zou worden. Toen de president hoorde dat het kind Clark genoemd zou worden, zei hij: 'Je mag hem ook best "Joshua Reuben" noemen'. Toen Clark Spencer Monson in Toronto geboren werd, stuurden de gelukkige ouders president Clark een telegram. Hij stuurde een aan de baby geadresseerde brief terug, die inmiddels klassiek is geworden en een van de familieschatten van de familie Monson is.

President Spencer W. Kimball vond Thomas S. Monson 'echt iemand van de daad', waarmee hij bedoelde dat hij altijd direct en resoluut handelde. Ook was hij altijd opgewekt en grenzeloos optimistisch, eigenschappen die in hoge mate tot uiting kwamen in zijn werk als zendingspresident. Zijn voor naamste zorg was de zendingen. Hij onthield snel namen, onderwees en adviseerde hen regelmatig, en moedigde ieder persoonlijk aan om naar het beste te streven. Met zulke begeleiding werden vroegrijdige vertrekken uit het zendingsveld en disciplinaire maatregelen onnodig. Geen enkele zending die onder president Monson een zending vervulde kreeg een onervolle

onthefving of ging naar huis voordat zijn zending om was. Zijn manier van leiding geven had grote invloed op de zendingen. Het aantal bekeerlingen per zending steeg enorm, waardoor het aantal kerkgebouwen fors kon worden uitgebreid.

Een hoogtepunt van de zending van de familie Monson was de vorming van de ring Toronto, de 300e ring in de kerk. Dat gebeurde tijdens een bezoek van ouderling Mark E. Petersen aan het zendingsgebied. De ouderling die broeder Petersen vergezelde, Alma Sonne, vroeg waarom de zondagse bijeenkomst niet gehouden kon worden in het schoolgebouw dat ook op zaterdag gebruikt werd. 'Volgens mijn man komen er zoveel mensen dat ze niet in dat gebouw passen', legde Frances uit. Ze kreeg gelijk. Het Odeon Carleton Theatre zat met 2200 prop- en propvol; het was misschien wel de grootste bijeenkomst van heiligen der laatste dagen in Canada tot dan toe. Serveersters in de omliggende restaurants vonden het al zo vreemd dat iedereen iets zonder cafeïne wilde drinken, tot dat ze hoorden dat de mormonen een bijeenkomst in de stad hadden.

In Toronto ontmoette president Monson een vooraanstaande Canadese zakenman, N. Eldon Tanner. Toen hij na zijn eerste gesprek met hem weer thuiskwam, zei hij tegen Frances: 'Dat moet wel een lid van de Raad der Twaalf worden.' We weten dat N. Eldon Tanner ook lid van het Eerste Presidium is geworden en gedurende bijna twintig jaar vier presidenten van de kerk bekwaam ter zijde heeft gestaan. De eerste ontmoeting van deze twee mannen wordt nog opmerkelijker als men bedenkt dat de lege plaats die N. Eldon Tanner op 4 oktober 1963 in het Quorum der Twaalf achterliet toen hij gesteund werd als lid van het Eerste Presidium, diezelfde dag werd opgevuld door Thomas S. Monson. Er bleef altijd een wederzijdse bewondering tussen hen bestaan.

Kort na zijn terugkomst uit Canada in februari 1962 werd Thomas Monson benoemd tot algemeen directeur van Deseret Press. Er moest fors geïnvesteerd worden in nieuwe en snellere offsetmachines. Daardoor moest ook al het technisch personeel bijgeschoold worden. Naast deze complexe operaties, en terwijl hij zich nog in zijn

Linksboven: Ouderling Howard W. Hunter, ouderling Gordon B. Hinckley en ouderling Thomas S. Monson van het Quorum der Twaalf Apostelen overleggen tussen twee bijeenkomsten van de algemene conferentie met president Spencer W. Kimball. *Rechtsboven:* Ouderling Monson in zijn eerste jaren als lid van het Quorum der Twaalf Apostelen. *Links:* In de jaren zeventig ontmoette ouderling Monson Walter Kindt, zendingspresident, (links) en Gustav Heinemann, president van de Bondsrepubliek Duitsland. *Onder:* Een van president Monsons liefhebberijen is het fokken van Birmingham Roller-duiven.

nieuwe leidinggevende positie aan het inwerken was, werd broeder Monson geroepen verschillende taken op het hoofdkantoor van de kerk te vervullen. Eerst werd hij geroepen als lid van het zendingscomité van de kerk, dat werd voorgezeten door ouderling Spencer W. Kimball. Toen werd hij geroepen als lid van het genealogisch comité van de kerk, dat onder leiding stond van ouderling N. Eldon Tanner, toen lid van het Quorum der Twaalf Apostelen. Later werd hij geroepen als lid van het coördinatiecomité lesmateriaal voor vol-

wassenen en toen van het huisonderwijscomité onder ouderling Marion G. Romney. In al deze functies bezocht hij samen met algemene autoriteiten ringconferenties en gaf hij over de hem toegewezen onderwerpen instructies aan de plaatselijke ring- en wijkleiders. Bij een bepaalde gelegenheid, toen hij samen met ouderling Romney was, viel hij zelfs in op een instructiebijeenkomst over de welzijnszorg, een onderwerp waarmee hij veel praktische ervaring had opgedaan in zijn tijd als bisschop van de wijk 6-7.

Tegen oktober 1963 had Thomas Monson bijna alle algemene autoriteiten van de kerk goed leren kennen, inclusief president David O. McKay, aan wie hij verslag van zijn zending had gedaan en die hij een rondleiding bij Deseret Press had gegeven. Ze kenden allen zijn achtergrond en opleiding; zijn uitgebreide ervaring op wijk-, ring-, zendings- en algemeen kerkelijk niveau; en zijn voortreffelijke reputatie die hij in al zijn functies had verdiend, binnen en buiten de kerk. Voor al deze broeders was het dus geen verrassing toen president McKay, door openbaring, Thomas S. Monson op 36-jarige leeftijd riep als lid van het Quorum der Twaalf Apostelen. Hij was de jongste die als lid van de Twaalf was geroepen sinds 1910, toen Joseph Fielding Smith op 33-jarige leeftijd werd geroepen.

Door zijn toespraken op ring- en algemene conferenties leerden de leden hem kennen als een begaafd en overtuigend spreker. Door zijn instructies en adviezen op ringconferenties en bij bezoeken aan zendingsgebieden gingen men hem zien als een wijs, ervaren en geïnspireerd man.

Maar de leden van de kerk zagen in deze jongeman nog veel meer dan een spreekvaardig en competent leider. Met hun kennis van de leer van de kerk beschouwden ze hem als iemand die in het voorsterfelijk bestaan geordend was om apostel van Jezus Christus en profeet, ziener en openbaarder te worden. Ze zagen hem als een van de mannen in die selecte groep leiders die in een visioen aan vader Abraham was getoond (zie Abraham 3:22-23). En ze schatten hem even hoog als de bijbelse profeten en de 76 mannen in de geschiedenis van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen die hem in het Quorum der Twaalf Apostelen waren voorgegaan.

De familie van ouderling Monson zag zelfs nog meer in hem. Zij hadden ook het groeiproces van kind tot apostel gezien. Al zagen ze hem als apostel op het spreekgestoelte in de Tabernakel staan, toch bleven ze ook altijd het beeld voor zich zien van de jonge Tommy Monson, die zeer populair was rond 'The Terrace' aan de stra-

ten Fifth South en Second West in Salt Lake City. 'Terrace' was een groepje huizen dat gebouwd was door opa Condie, die ieder van zijn vier dochters en hun man daar een huis had gegeven. Ook had hij een berghut in Vivian Park aan de Provo River, waar de gezinnen 's zomers bij elkaar kwamen. Tot halverwege zijn tienerjaren bracht president Monson de maanden juli en augustus meestal in Vivian Park door. Daar kweekte hij een hobby voor het leven aan: vissen. Na verloop van tijd werd de gewone hengel uit zijn jeugdjaren vervangen door een mooie werphengel. Naar verluidt was een van de hoogtepunten van zijn viscarrière een uitstapje in Nieuw-Zeeland, toen hij en Wendell Mendenhall met een kunstvliegje visten dat 'Parson's Glory' genoemd werd. Gezien broeders Monsons reputatie als eerlijk man moeten wij zijn verhaal wel geloven dat hij bij die gelegenheid 'netten vol regenboogforellen van dik twee kilo' ving.

Thuis stond Tom Monson onder de invloed van ouders van wie de krachtige wortels teruggingen naar Scandinavië en Groot-Brittannië. De vader was van Zweedse en Engelse afkomst; de moeder van Schotse. Ze brachten hem onder andere naastenliefde en werklust bij. Omdat Terrace vlak bij de spoorbaan lag, gebeurde het

vaak dat reizigers aan de achterdeur klopten en wat te eten vroegen. Gladys Monson zei nooit nee. Sterker nog, ze vroeg ze binnen, liet ze in de keuken aan tafel zitten terwijl zij een boterham en een glas melk pakte. President Monson weet ook nog dat hij warme maaltijden naar een eenzame man in de buurt bracht die liefdevol 'ouwe Bob' genoemd werd. 'God zegene je, jongen', zei ouwe Bob dan, vaak met tranen in de ogen. 'Je hebt een fantastische moeder.' Deze voorbeelden van goedheid staan niet op zichzelf; ze illustreren een consistent patroon van naastenliefde. Dat voorbeeld miste zijn uitwerking op die opgroeiende jongen niet.

Ook ging het niet aan de zoon voorbij hoezeer zijn vader zijn best deed om tijdens de economische malaise voor het gezin te zorgen. G. Spencer Monson was bedrijfsleider bij Western Hotel Register Company, waar hotel-registers en menu's en andere materialen gedrukt werden. Tom begon al op jonge leeftijd zijn vader te helpen, eerst met kleine klusjes, later door zelf het drukkersvak te leren. Daardoor leerde hij wat het was om hard te werken in een bedrijfstak waar hij een groot deel van zijn volwassen leven werkzaam in zou zijn. En nog is hij voorzitter van de raad van commissarissen van de Deseret News Publishing Company.

Frances, die van Zweedse afkomst is, werd met haar natuurlijke zelfverzekerdheid en charme snel in de Monson-clan op Terrace opgenomen. En bij Toms eerste bezoek aan haar ouders kreeg hij al direct de status van lieveling toen bleek dat zijn oudoom, Elias Monson, had bijgedragen tot de bekering van de familie Johnson in Zweden. Met tranen in de ogen omhelsden Franz en Hildur Johnson hun aanstaande schoonzoon. Hoewel dit voorval een beetje gênant was voor Frances, die zo'n onthaal van haar nieuwe vriendje niet had verwacht, waren zij en Tom het er later toch wel over eens dat de band tussen hun Zweedse voorouders misschien een voorteken was en niet alleen maar toeval.

De bewoners van 'Condie's Terrace' waren goede bekenden van president Harold B. Lee, die in de eerste jaren van de economische malaise president van de ring Pionier was. President Lee vond Tom Monson een bijzonder man. Hij had hem tot hogepriester geordend en als raadgever in de bisschop aangesteld. Later vroeg Tom ouderling Lee om advies over een carrière bij de marine en over een eventuele, lang verwachte aanstelling als reserveofficier. Eerst had hij zijn twijfels over broeder Lee's advies om niet op de aangeboden aanstelling in te gaan en ontslag te nemen bij de marine. Tom redeneerde

dat het afwijzen van de aanstelling op zich niet zo'n probleem zou zijn, maar ontslag zou hem wellicht geweigerd worden, omdat de spanning in het Verre Oosten opliep. 'Heb meer geloof, broeder Monson', zei ouderling Lee. 'Jouw toekomst ligt niet bij de marine.' Tom volgde zijn advies op; hij behoorde tot de laatste groep afzwaaiers voor het uitbreken van de Koreaanse oorlog. Ouderling Monsons genegenheid voor Harold B. Lee bleek uit de naam van zijn eerste zoon: Thomas Lee Monson.

Een opmerkelijk feit is dat ouderling Monson na zijn ordening als lid van de Raad der Twaalf de opdracht kreeg om met ouderling Harold B. Lee een ringconferentie in Edmonton (Canada) te bezoeken. Ze werden vergezeld door Glen L. Rudd, lid van het welzijnscomité van de kerk, voormalig bisschop en oude vriend uit de ring Pionier.

Hoewel hij het jongste lid was, werd hij aangewezen als voorzitter van het coördinatiecomité lesmateriaal voor volwassenen, dat verantwoordelijk was voor alle programma's en leerplannen voor volwassenen. In deze hoedanigheid werkte hij nauw met ouderling Lee samen. Ook werd hij voorzitter van het comité dat verantwoordelijk was voor de instructies aan alle algemene autoriteiten over de programma's van de kerk waarover tijdens de ringconfe-

Linksboven: Het Eerste Presidium bij de inwijding van de Denver-tempel in 1986. Vlnr: president Gordon B. Hinckley, eerste raadgever; president Ezra Taft Benson; en president Thomas S. Monson, tweede raadgever. **Rechtsboven:** President en zuster Monson bij de Days of '47-parade in 1991.

renties gesproken moest worden. Later werd hij voorzitter van het leidinggevend comité voor het zendingswerk en voorzitter van het leidinggevend comité voor de welzijnszorg. Zijn hulp aan de behoeftigen gaat verder dan alleen de leden van de kerk. Hij was bijvoorbeeld de drijvende kracht achter de betrokkenheid van de kerk bij het openen van de soepkeuken St. Vincent de Paul en van een tehuis voor daklozen in Salt Lake City. Onlangs heeft hij een onderscheiding ontvangen van de Catholic Community Services vanwege zijn oecumenische inzet voor mensen van alle geloofsrichtingen. Inmiddels was broeder Monson als apostel ook verantwoordelijk geweest voor de zendingsgebieden aan de west-

kust van de Verenigde Staten, in Zuid-Oceanië, en in Europa. Bij deze laatste taak, waarbij hij gedurende een periode van twintig jaar vaak naar Europa kwam, had president Monson een sleutelrol bij de voorbereidingen voor de bouw van de tempel in Freiberg in het toenmalige Oost-Duitsland, achter het Ijzeren Gordijn. Deze tempel werd in juni 1985 ingewijd. Vier jaar later, na veel contact tussen presidenten Monson en de hoogste regeringsleiders, kregen de zendelingen van de kerk voor het eerst sinds 50 jaar toestemming om het land binnen te gaan. Ook Oostduitse zendelingen van de kerk mochten in andere landen werken. De gebeurtenissen rond deze bijzondere mijlpalen maakten duidelijk dat ze door hulp uit de hemel bereikt waren.

Bij al zijn werk heeft broeder Monson een ongewone geestelijke ontvankelijkheid aan de dag gelegd. Hij heeft geleerd om direct en zonder vragen te stellen geestelijke influisteringen op te volgen. Toen hij een keer een groepje priesterschapsleiders de hand schudde, 'wist' hij dat een bepaalde bisschop die hij net de hand had geschud patriarch zou worden. Hij heeft vaak van derge-

lijke ervaringen, waarmee een belofte in zijn patriarchale zegen in vervulling gaat, namelijk dat hij 'de geest van onderscheiding' zou hebben. Maar zulke geopenbaarde inzichten zijn niet beperkt tot het roepen van leiders. Het gebeurt hem vaak dat hij inspiratie krijgt als hij mensen adviseert, aan de telefoon zit, of overweegt welke stappen hij in een bepaalde situatie moet ondernemen. Het is een geestelijke gave die bij hem overvloedig aanwezig is.

Al 32 jaar worden de leden van de kerk geïnspireerd, geïnstrueerd en vermaakt door de toespraken van president Monson op de algemene conferentie. Zijn opmerkelijkste toespraken en geschriften, die ook het nauwst verbonden zijn met zijn rol als bijzondere getuige, zijn die waarin hij zijn getuigenis geeft: 'Ik getuig dat God leeft, dat Jezus de Christus is: onze oudste broer, onze Middelaar bij de Vader, onze Heer en Heiland, onze Verlosser. Ik weet dat Hij leeft, en ik geef u dit plechtige getuigenis. Moge ditzelfde getuigenis ook in uw hart leven, en moge het u in uw aardse leven ten goede leiden, naar de eeuwige werelden van onze Hemelse Vader.' □

PRESIDENT JAMES E. FAUST

Ouderling Neal A. Maxwell
van het Quorum der Twaalf Apostelen

James E. Faust, geboren op 31 juli 1920, maakte zich als jongen al die integriteit en naastenliefde eigen die zo kenmerkend zijn voor zijn inzet voor anderen.

We begrijpen president James E. Faust, tweede raadgever in het Eerste Presidium, niet echt zonder ook de ordenende beginnelen in zijn leven en de prioriteit die hij aan zijn gezin geeft, te begrijpen. Twee aan elkaar verwante voorbeelden uit zijn leven, verteld door zijn eeuwige metgezellin Ruth, zijn zeer illustratief.

Het eerste heeft te maken met zijn roeping als algemeen autoriteit in 1972: 'We hadden een bijzondere gezinsavond, met het enige kleinkind dat we op dat moment hadden er ook bij. Jim [roepnaam voor 'James' – vert.] ging de kring rond en vertelde de kinderen wat er zo uniek aan hen was en hoe ze, elk op hun eigen manier, bijzonder waren. Toen vertelde hij over zijn roeping, en benadrukte hij dat als hij geen goede vader was, hij ook geen goede algemeen autoriteit kon zijn. Toen zei hij: 'Ik word nooit ontfeerd van mijn roeping als vader of grootvader.''

In het tweede voorbeeld, toen hij als lid van het Eerste Presidium geroepen werd, deed president Faust precies hetzelfde! In 1995 sprak hij 22 kleinkinderen toe en besloot hij weer met te

zeggen hoe belangrijk ze allen voor hem waren en dat hij geen goed lid van het Eerste Presidium kon zijn als hij geen goede vader was. Zuster Faust zegt hierover: 'Zo is hij z'n hele leven geweest. Gezin en dierbaren komen op de eerste plaats!'

Zijn degelijke prioriteiten gaan gepaard met enorme integriteit. Al heel jong werd de noodzaak van deze essentiële eigenschap er bij de jonge Jim Faust en zijn medepriesters inge-

stampt door bisschop T. C. Stayner: 'Wees eerlijk en houd je aan je woord.' President James E. Faust heeft dit advies op ontelbare manieren opgevolgd, waardoor hij privé en in het openbaar de integriteit verkreeg waarom hij nu zijn hele leven terecht bekend staat. Wie hem kent weet dat president Faust onder druk niet toegeeft, maar voor beginselen wel gevoelig is. Zijn zoon Robert verwoordt de integriteit van zijn vader met het motto 'To thine own self be true' [wees eerlijk tegenover uzelf]. Vaak kreeg hij van zijn vader het advies: 'Het belangrijkste is je goede naam, je reputatie.'

Door deze integriteit, samen met zijn kundigheid, werd hij voor het jaar 1962–1963 door collega-advocaten gekozen als president van het juristengenootschap van Utah, de Utah State Bar Association. Deze zelfde combinatie van eigenschappen, integriteit en kundigheid, kwam tot uiting in de manier waarop hij zijn beroep uitoefende en in het vertrouwen dat zijn cliënten in hem stelden, waaronder de plaatselijke katholieke kerk. In de zomer van 1995 kende de Utah State Bar Association president Faust de

FOTOGRAF: HOWARD MOORE.
GEFANTST MET TOESTEMMING VAN DESSET NEWS

Linksboven: Toen hij bij de Amerikaanse luchtmacht was, trouwde hij op 21 april 1943 met Ruth Wright in de Salt Lake-tempel. Vóór zijn diensttijd vervulde hij een zending in Brazilië, rechtsonder. *Rechtsboven:* Met zijn ouders, George en Amy Faust, en zijn zoon James. *Links:* Als president van de ring Cottonwood (Salt Lake City) in 1956. *Linksonder:* Toespraak op een OOV-conferentie in juni 1974; hij was toen assistent van de Twaalf.

Distinguished Lawyer Emeritus Award toe, een terechte onderscheiding die met name zijn vader, George Faust, die rechter is geweest, veel voldoening heeft gegeven.

Door zijn aard heeft president Faust respect voor mensen in openbare ambten, iets wat ook bleek tijdens zijn

ambtstermijn in het wetgevend lichaam van de staat Utah. Zijn uitgebreide ervaring in openbare ambten maakten hem een ideale voorzitter van het comité voor public relations van de kerk, een functie die hij jarenlang bekleed heeft.

Het zal daarom geen verbazing wekken dat James Faust het vertrouwen van de algemene autoriteiten genoot lang voordat hij een van hen werd.

De integriteit en kundigheid van president Faust waren er ook de reden van dat velen een beroep op zijn wijsheid deden. Bijvoorbeeld in de jaren zestig, toen hij benoemd werd als lid van het hervormingsgezinde Utah Legislative Study Committee en daarna de wat meer invloedrijke Utah Constitutional Revision Commission.

Zijn integriteit en kundigheid gaan samen met een bijzondere loyaliteit en gevoeligheid. Margaret Bury, jarenlang president Fausts secretaresse, merkt op: 'Hij behandelt iedereen goed, of het nu de rechter of de conciërge is.'

'Van hem leerde ik wat het begrip loyaliteit betekent', zegt zijn zoon Marcus. 'Mijn vader maakte altijd een afspraak bij twee kappers, de een kort na de ander. De eerste afspraak was bij de kapper die ook mijn opa geknipt had, een oude maat uit de Eerste Wereldoorlog die zo oud begon te worden dat hij niet meer zo best zag en z'n handen niet meer goed stil kon houden. De tweede afspraak was bij een andere kapper die de zaak dan weer recht knipte.' Geen wonder dat Marcus hieraan toevoegt: 'Vader is zachtmoedig en kan moeilijke situaties oplossen zonder mensen te kwetsen. Hij kan "op nat beton lopen zonder voetsporen achter te laten".'

Ook al staat hij bekend om zijn goedhartige en liefdevolle karakter, president Faust kan af en toe ook zeg-

gen waar het op staat als dat nodig is voor het werk van de kerk. Zijn vriendschap is zodanig dat hij bereid is te zeggen wat er tegen een vriend gezegd moet worden.

President Thomas S. Monson schrijft: 'James E. Faust en ik hebben jarenlang samen deel uitgemaakt van algemene comités die bestonden uit leden van het Eerste Presidium en de Raad der Twaalf, we hebben als apostel samengewerkt, en hebben taken verricht ten behoeve van de Deseret News Publishing Company. Hij heeft een scherp beoordelingsvermogen en verstand en is een voortreffelijk leider. Hij kan goed luisteren en neemt wijze besluiten. Zijn getuigenis is onwankelbaar.'

Hoewel president Faust een groot deel van zijn leven samen met anderen dienstbaar geweest is, weet hij ook wat het is om alleen te zijn. Ook toen was hij lokaal en integer. Tijdens de Tweede Wereldoorlog was hij eens het enige lid van de kerk op een transportschip in de Stille Oceaan, dat 83 dagen lang een ander, groter schip naar een haven sleepte. Toch hield hij elke zondag in z'n eentje een eredienst. Hij zocht dan een plekje op waar hij alleen kon zijn en zong lofzangen uit z'n zangboekje op zakformaat, hij las de Schriften, mediteerde en bad. Vaak moest hij daarvoor naar de voorkant van het schip, waar zijn gezang overstemd werd door de golven. Zo'n stabiele, geestelijke discipline weerspiegelt een gerichte training door zijn ouders, George A. en Amy Finlinson Faust.

Een van de mensen die zijn allereerste toespraak als algemeen autoriteit op tv volgde, was zijn moeder, die toen weduwe was; ze huiltte van vreugde om de roeping die haar zoon had ontvangen. Niet alleen de ouders hadden hem voortreffelijk onderwezen, ook zijn grootouders, pioniers en bekeerlingen tot de kerk, hadden een belangrijk aandeel in zijn vorming gehad. Oma Faust vertelde de jonge Jim bijvoorbeeld over toespraken die ze van Brigham Young in de Tabernakel gehoord had. Enige tientallen jaren daarvoor had president Fausts overgrootvader, een jonge Duitse emigrant die in Utah op doorreis was naar Californië in de hoop goud te vinden, een jonge vrouw in Fillmore ontmoet. Hij was zo weg van haar dat hij net genoeg goud bij elkaar zocht om een trouwring te kopen en zich toen terug naar Utah haastte om met haar te trouwen en zich later te laten dopen!

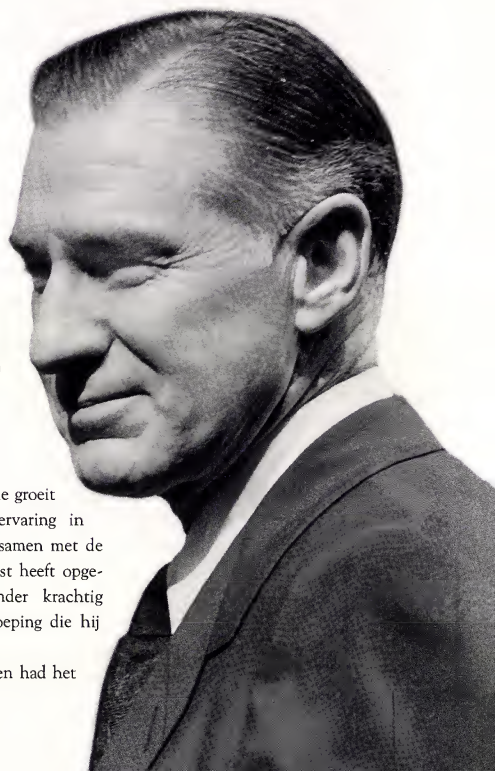
Zijn moeder droeg haar liefde voor het Boek van Mormon op haar zoon over. President Faust had het vaak over zijn moeders 'versleten exemplaar van het Boek van Mormon. Op bijna elke bladzijde stonden aantekeningen; hoewel ze er voorzichtig mee omging, hadden sommige bladzijden ezelsoeren, en de kaft was dun geworden. Niemand hoefde haar te vertellen dat je dichter tot God komt door het Boek van Mormon te lezen, meer dan enig ander boek. Zij had dat al ondervonden' (*Ensign*, november 1983, blz. 9). Tijdens vergaderingen in de tempel haalt broeder Faust soms een klein, veel

FOTOGRAF: DAVID CONEY.
GEFALST MET TOESTELING VAN DESEET NEWS

Linksboven: Het steken van de eerste spade voor de São Paulo-tempel in 1976. **Rechtsboven:** ouderling en zuster Faust met Janath en Edwin Q. Cannon (links) en Rachel en Rendell N. Mabey (rechts), de eerste zendelingen die in Nigeria werden gestationeerd. **Rechtsonder:** Een foto die genomen is op de algemene conferentie in 1974. **Boven:** Bij de voorbereidingen voor de bouw van het Jerusalem Center van de Brigham Young University, werkte ouderling Faust nauw samen met ouderling Howard W. Hunter en met Jeffrey R. Holland, de toenmalige president van de Brigham Young University.

gebruikt exemplaar van het Boek van Mormon te voorschijn om een stukje Schriftuur aan zijn broeders voor te lezen.

President Gordon B. Hinckley, die president Faust als zijn tweede raadgever geroepen heeft, zegt: 'President James E. Faust begint aan dit

ambt met de rijpheid die groeit door een jarenlange ervaring in de kerk. Die ervaring, samen met de wijsheid die hij als jurist heeft opgedaan, zal hem bijzonder krachtig maken in de heilige roeping die hij heeft ontvangen.'

Al vroeg in zijn leven had het

evangeliezaad vruchtbare grond gevonden in James Esdras Faust. Toen hij pas zeventien was, werd hij geroepen als raadgever van de superintendent van de zondagsschool in zijn wijk. Op zijn 28e werd hij als bisschop geordend. Sindsdien heeft zijn hele leven in het teken van het kerkwerk gestaan: hogeraadslid, ringpresident, regionaal vertegenwoordiger, assistent van de Twaalf, lid van de Zeventig en apostel (president Harold B. Lee, die president Faust als assistent van de Twaalf geroepen had, was ook degene geweest die de jonge James E. Faust als bisschop had geordend). In al deze roepingen heeft hij laten zien dat een goede leider altijd goed luistert.

Als president Faust zich doet gelden, dan doet hij dat pas als hij geluisterd heeft. Keer op keer hebben zijn collega's hem geduldig zien luisteren in discussies over bijzaken, waarna hij dan tot de kern van de zaak komt. Hij doet dat altijd bedachtzaam, maar als het moet ook scherp.

President Faust kan vooral goed de voornamen van mensen onthouden. Ook stelt hij geen vragen voor de vorm: hij wacht altijd op antwoord en luistert dan.

Na het voortgezet onderwijs aan de Granite High School, waar hij medailles won met atletiek en goed presteerde in het footballteam, ging hij naar de University of Utah, waar hij aan de 4 x 400 estafette meedeed. Zijn studie daar werd twee keer onderbroken: een keer om een zending van 33 maanden in Brazilië te vervullen, en later om in

de Tweede Wereldoorlog bij de Amerikaanse luchtmacht te gaan.

Ook in andere voorbereidende levensfasen was de invloed van boven duidelijk merkbaar. Niet lang nadat de jonge ouderling Faust in Brazilië was aangekomen, kreeg hij als tweede collega ouderling Wm. Grant Bangerter. Het ging toen moeizaam met het zendingswerk. De senior-collega keek toe hoe ouderling Faust onverschrokken op een van zijn eerste huizen afstapte. Ouderling Bangerter dacht sceptisch dat ouderling Faust de taal niet goed genoeg sprak om wat te kunnen bereiken. Hij keerde ouderling Faust zelfs de rug toe om duidelijk te laten merken dat broeder Faust dit contact wilde maken, niet hij! Maar door de conversatie die de jonge ouderling Faust met de vrouw aan het raam had, werd uiteindelijk de familie Dedo-Valeixo lid van de kerk (zie *Ensign*, oktober 1986, blz. 6).

Vele jaren later, in 1975, presteerde ouderling Faust vanuit Brazilië geheel Zuid-Amerika. Een heel continent bestrijken was niet eenvoudig. Er waren overal problemen, maar er was een vreugdevolle compensatie: zijn rol in het stimuleren van en toezicht houden op de bouw van de São Paulo-tempel. Voor hem blijft de groei van de kerk in Brazilië, waar hij zoveel van de mensen hield, een 'bron van grote verbazing en voldoening'.

Een van de belangrijkste 'grote zielen' die zijn leven heeft beïnvloed, is zijn vrouw Ruth. Ze hebben elkaar op de Granite High School leren kennen

en zijn in de Salt Lake-tempel aan elkaar verzegeld toen president Faust met kort verlof was, vlak voor een lange reis over de Stille Oceaan.

Zijn diepgaande toewijding aan Ruth kan worden afgemeten aan het feit dat hij in de periode tijdens de Tweede Wereldoorlog dat ze niet bij elkaar waren, haar elke dag schreef. De brieven kwamen onregelmatig, en op een dag kreeg Ruth Faust negentig brieven; haar baas was zo vriendelijk om haar de middag vrij te geven om ze te lezen!

Deze voorbeeldige liefde en dat respect zijn dieper geworden, zegt dochter Lisa: 'Mijn vader heeft altijd duidelijk laten merken hoeveel hij van m'n moeder houdt en het vrouw-zijn respecteert. Hij behandelt haar altijd met lieve tederheid.'

Deze prioriteit wordt bevestigd door zijn zoon James H. Faust: 'Mijn ouders zijn er altijd van uitgegaan dat de echtgenoten van [hun kinderen] beter behandeld moeten worden dan de kinderen zelf. (...) Daardoor gaan de echtgenoten van de kinderen bijna of net zoveel van pa en ma houden als van hun eigen ouders.'

De liefde van president Faust voor Ruth wordt onderstreept door wat er gebeurde toen hij op 30 september 1978 gesteund werd als lid van de Raad der Twaalf: toen hij op het podium hartelijk door de algemene autoriteiten werd gefeliciteerd, was zijn voornaamste zorg: 'Waar is mijn vrouw?' Tot op de dag van vandaag kijkt hij na zijn conferentietoespraak altijd even naar

Ruth om haar goedkeurende glimlach te zien.

President Faust werd eens door ouderling Boyd K. Packer gevraagd: 'Wat was er van jou terecht gekomen zonder je vrouw, Ruth?' Het was typerend voor zijn gewilligheid om te luisteren dat president Faust de daaropvolgende 24 uur nadacht over, zoals hij het zelf zei, 'wat ik geweest zou zijn zonder de liefdevolle, fijne steun en discipline van Ruth Wright in mijn leven. Het schokte me een beetje om zelfs maar te bedenken wat het leven zonder haar zou zijn en was geweest' (*Ensign*, juli 1981, blz. 35).

Dochter Janna merkt op dat ze, naast de 'ingewortelde wijsheid' van haar vader, een enorme achting heeft voor zijn 'grote liefde en toewijding voor mijn fantastische moeder, Ruth'.

Gezien president Fausts inlevingsvermogen wekt het geen verbazing dat hij regelmatig en gericht naar het welzijn van de gezinsleden van de algemene autoriteiten informeert.

Hoewel president Faust al van een aanzienlijk kaliber was ten tijde van zijn verschillende roepingen, hebben zijn medewerkers gezien hoe hij in de uitoefening van zijn hoge en heilige roepingen gegroeid is. En zo is zijn arbeid niet alleen voor zijn eigen welzijn gezegend, maar ook voor dat van het werk van de Heer (zie 2 Nephi 32:9).

Ook heeft president Faust het vermogen om lering te trekken uit harde lessen. Hij heeft verteld hoe hij het lammetje verzorgde dat hij van z'n

vader had gekregen – behalve in één nacht. In een hevige storm stierf het lammetje. Zijn vader, die in de Eerste Wereldoorlog door granaatscherven getroffen was, bestrafte de jonge Jim met de woorden: 'Kan ik niet eens de zorg voor één lammetje aan je overlaten?' (*De Ster*, juni 1995, blz. 42.) De verantwoordelijkheid van een herder staat diep in de ziel van president Faust gegrift. Hij is altijd een ongewoon consciëntieuze herder, met bijzondere zorg voor de alleenstaanden.

Veel plaatsen in de wereld die hij bezoekt, waar, zoals hij het zelf zegt, 'de kerk nieuw is en het moeilijk heeft', brengt hij in aanraking met het rijke erfgoed van de kerk. Toch is hij niet alleen de gever van dat erfgoed; in de landen waar hij komt, is hij soms ook de ontvanger, zoals blijkt uit een voorval in Ghana tijdens de Tweede Wereldoorlog. Toen broeder Faust onder een muskietennet bijna in slaap was gevallen, verdacht hij een Ghanese bewaker er ten onrechte van op zoek te zijn naar zijn portefeuille. Maar het bleek dat de vriendelijke Ghanees hem alleen maar aan het toedekken was. De Ghanees stelde hem gerust: 'Ik ben christen.'

President Faust, een zachtmoedig maar scherp waarnemer, zal niet snel de motieven van anderen veroordelen. Als iemand zich nederig opstelt tegenover zowel diegenen onder als boven hem is dat een bewijs van oprechte zachtmoedigheid. President Faust is naar boven en naar onder toe nederig.

President Faust heeft toewijdingsgebeden uitgesproken in Sri Lanka,

Oeganda, Kenia, Letland en Zimbabwé. Hij is in China geweest en heeft het land opnieuw toegewijd en is na enkele tientallen jaren ook weer naar Afrika teruggekeerd om te helpen bij de opbouw van de kerk daar.

Hij is buitengewoon gevoelig voor wat mensen in de wereld moeten meemaken in de zin van armoede en politieke onderdrukking. Hij heeft er op zijn reizen zoveel van gezien.

Hij heeft opmerkelijk werk geleverd in het Midden-Oosten, zowel in Israël, waar hij heeft bijgedragen tot de totstandkoming van het prachtige Jerusalem Center van de Brigham Young University, als onder de Palestijnen. Hij heeft een bijzondere vertrouwensband met de voormalige burgemeester van Jeruzalem, Teddy Kollek. Hij en Ruth hebben onlangs het Tabernakelkoor vergezeld op hun bezoek aan het Heilige Land. Onder leiding van president Howard W. Hunter en met de hulp van ouderling Jeffrey R. Holland, toenmalig lid van de Zeventig, is er dankzij de inspanningen van president Faust veel goeds tot stand gebracht in de niet-christelijke landen in het Midden-Oosten.

Deze jongen uit Delta (Utah) heeft een lange, drukke dienstrijd gehad! En het verleden is nog maar de inleiding. Ouderling David B. Haight, die al jaren de plaats naast hem in het Quorum der Twaalf Apostelen inneemt, zegt: 'Ik heb vaak met genoeg geluisterd naar zijn verhalen over de zomers op de boerderij van zijn grootvader in Millard County, waar hij

zijn pionierserfgoed ging waardenen omdat hij leerde hoe hij problemen moest oplossen en zijn taken moest uitvoeren.' De Heer heeft hem op zoveel plaatsen op deze planeet gebruikt, en hem onderwijl voorbereid op een plaats in het Eerste Presidium in een wereldwijde kerk.

Uit de toespraken van de algemene autoriteiten kun je veel van hun persoonlijkheid te weten komen. Hun toespraken zijn als epistels, en dat geldt ook voor president Faust.

Toen president Faust in oktober 1972 als assistent van de Twaalf geroepen werd, zag hij zichzelf als iemand die de hand aan de ploeg sloeg en niet wilde omzien. Dat was de traditie van de oorspronkelijke apostelen, die 'terstond hun netten [lieten] liggen en [de Heer] volgden' (zie Matteüs 4:20).

In antwoord op zijn roeping als apostel zei hij: 'Ik begrijp dat een apostel er in de eerste plaats een persoonlijke getuige van is dat Jezus de Christus en de goddelijke Verlosser is. Misschien dat ik op dat ene punt in aanmerking kom. Die waarheid is mij door de onuitsprekelijke vrede en macht van de Geest van God bekendgemaakt.'

Tijdens zijn toespraak 'De sleutels die nooit roesten' op de oktoberconferentie in 1994, spoorde hij de leden aan om de leringen en raad van hen die de sleutels als profeet, ziener en openbaarder dragen, op te volgen (zie *De Ster*, januari 1995).

Een andere bijzonder indrukwekkende toespraak was getiteld 'Vijf broden en twee vissen', waarin hij het

geloof en de toewijding beschreef van hen die zo weinig te bieden leken te hebben in de dienst van de Meester en toch alles gaven wat ze hadden (zie Johannes 6:5-14). Op ontroerende wijze sprak hij over de 'vele onbekende mensen met gaven vergelijkbaar met vijf broden en twee kleine vissen, [die] hun roeping [grootmaken] en dienen zonder enige ruchtbaarheid of erkenning, terwijl ze letterlijk duizenden voeden' (*De Ster*, juli 1994, blz. 4).

President Faust spreekt het liefst over belangrijke waarheden. In een andere toespraak, 'Where Is the Church?' [Waar is de kerk?] zei ouderling Faust dat 'De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen in ons hart is, en als dat werkelijk zo is, dan is zij ook in onze grote kerkgebouwen, in onze grote universitaire centra, in onze prachtige tempels,

en bij ons thuis in ons gezin' (*Ensign*, augustus 1990, blz. 67).

Omdat hij dankbaar is voor zijn eigen geestelijke erfgoed, heeft hij zijn kleindochters toegesproken onder de titel 'Een grootse vrouw worden'. Alle ouders die de Geest hebben, worden als vader Lehi: ze gaan er intens naar verlangen dat hun kinderen de heerlijke vrucht van de boom des levens proeven (zie 1 Nephi 8:10-17).

President Faust heeft in zijn nieuwe roeping veel te geven; hij is daarom niet bang voor de problemen die voor hem liggen. Hij kan de horizon afspieden naar problemen en kansen die zich voor de kerk opdoen.

Samenvattend kan gesteld worden dat James Esdras Faust weet wie hij is en wat God wil dat hij doet! Zoals president Howard W. Hunter eens tegen Margaret Bury zei: 'Jim is zuiver goud.' □

Toegewijde partners: president en zuster Faust.

ONS VOORBEELD ZEGT GENOEG

Annette Antonelli

FOTOGRAAF: JOHN LUKE

Ik ben een gemiddelde heilige der laatste dagen van zestien jaar. Ik onderhoud het woord van wijsheid, bezoek de kerk regelmatig en heb een sterk getuigenis. Maar er waren wel eens dingen waar ik me niet erg druk over maakte – zoals vloeken.

Er was een tijd dat ik nogal eens vloekte. Ik paste altijd op dat ik de naam van de Heer niet ijdel gebruikte, en ik vloekte niet als gewoon onderdeel van een gesprek. Maar als ik, zo af en toe, een 'slecht' woord uitsprak, bekommerde ik me daar niet om.

Zo ging het tot een vakantie waarin ik goed bevriend raakte met iemand die er erg op lette dat ze nooit vloekte. Alleen maar door zoveel tijd samen met haar door te brengen, wende ik me eraan niet te vloeken.

Deze nieuwe gewoonte leidde tot een interessant probleem toen de school weer begon. Mijn toneelleraar gaf een vriendin en mij een dialoog die we moesten leren voor een wedstrijd welsprekendheid. De tekst bevatte

nogal wat vloeken. Telkens wanneer mijn vriendin en ik hem samen doornamen, paste ik mijn tekst aan om niet te hoeven vloeken.

Een paar weken later moesten we deze dialoog opvoeren in de aula van de school. Toen we dat deden, paste ik mijn tekst aan zoals ik steeds had gedaan, en mijn vriendin droeg de hare voor zoals die gedrukt was. Ik dacht er verder niet meer over na, tot ik later die dag stond te praten met een andere

vriendin die ook geen lid was. Die merkte op dat mijn kerk wel veel voor mij moest betekenen als ik zo erg mijn best deed om vloeken te vermijden.

Toen ze dat tegen mij zei, was ik totaal verrast. Iedereen weet dat ik heilige der laatste dagen ben, en ik weet dat ze op me letten om te zien hoe ik leef. Maar ik had niet gedacht dat zo iets als het veranderen van een paar regels tekst om de slechte taal eruit te halen, zo belangrijk kon zijn. Mijn vriendin zei dat wat ik had gedaan echt indruk had gemaakt.

Hiervan leerde ik ook dat ieder gebod een bedoeling heeft en belangrijk is. Ik moet er niet aan denken dat iemand die in aanraking zou komen met het evangelie van Jezus Christus een negatieve indruk ervan zou krijgen door iets wat ik heb gedaan. Ik weet nu beter dan ooit dat een goed voorbeeld een enorm goede manier is om anderen iets te laten zien van de kostbare waarheid die ik heb ontvangen. □

EERSTE AUTOCHTONE GEMEENTEPRESIDIUM IN SURINAME

Vlnr: Eerste raadgever H. Dipokromo, gemeentepresident Bishesar, tweede raadgever E. Druiventak.

Sinds 1988 heeft de kerk voltijdzendingen in Suriname. En de kerk groeit er dan ook. Niet explosief, maar gestaag. Tot nu toe zijn het altijd de zendingen geweest die de plaatselijke leden hebben moeten leiden. Maar met het groeien van het ledental was het uiteraard onvermijdelijk dat daar een keer verandering in zou kunnen komen. En eindelijk is het dan zover: Suriname heeft zijn eerste autochtone unitpresidium: het presidium van de gemeente Paramaribo. Broeder Lieasang Bishesar is president geworden van de gemeente Paramaribo, geassisteerd door de broeders Hary Dipokromo (eerste raadgever) en Erwin Druiventak (tweede raadgever). Als administrateur van de gemeente is broeder Eugène Libretto aangesteld.

In oktober 1988 deden John Limburg (voormalig zendingspresident in Nederland) en zijn vrouw, Beverly, al zendingswerk in Paramaribo. In maart 1989 slaagden zij erin daar een gemeente van de kerk te vestigen. De unit is sindsdien geleid door zendelingen, en weliswaar geassisteerd door plaatselijke leden, maar nu Paramaribo een autochtoon gemeentepresidium heeft, is er een grote stap voorwaarts gedaan. (Zie ook *De Ster* van juni 1989, maart 1990 en mei 1992.)<

Het huidige gebouw van de wijk.

De priesterschap.

Rotterdam 2 groeit en bloeit

Rotterdam heeft een lange geschiedenis achter de rug. Al in 1861 kwamen de eerste zendelingen naar Nederland. Kort daarna ook naar Rotterdam. In 1937 kreeg Rotterdam-Zuid haar eerste officiële kerkgebouw in de Bas Jungeriusstraat. Sindsdien is er veel veranderd. De kerk groeide en het oude gebouw voldeed niet meer aan de eisen van deze tijd. Men was als het ware uit z'n jasje gegroeid. Begin jaren negentig werd er een nieuw kerkgebouw betrokken aan de Schoonveld 60. (Fase 3, wat wil zeggen een kerkgebouw met een kapel en een afzonderlijke recreatie ruimte.)

De verhuizing en de splitsing

Onder leiding van bisschop Siebe Staal en zijn raadgevers is die verhuizing in goede banen geleid, uiteraard met de medewerking van de broeders en zusters.

Invallende groeide de wijk gestaag door. Wat tot gevolg had dat in januari 1995 de wijk Rotterdam-Zuid werd gesplitst. Zo ontstond er een nieuwe wijk, de wijk Rotterdam 2, en een nieuwe gemeente, Spijkenisse. Het gebied van de wijk Rotterdam 2 omvat de gebieden Rotterdam-Zuid, Barendrecht en Ridderkerk. Het gebied van de gemeente Spijkenisse omvat onder meer Spijkenisse, Rhoon en Hoogvliet. Voorlopig houdt de gemeente Spijkenisse haar diensten nog in Rotterdam, in de middaguren.

De bedoeling is om dat na een jaar om te gaan wisselen, zodat Spijkenisse 's morgens, en de wijk Rotterdam 2 's middags, diensten houdt.

De consequenties

Hoewel het op zich een goed teken was dat de wijk gesplitst kon worden, had het toch wel enige gevolgen. De wijk raakte ervaren broeders en zusters kwijt. Die moesten worden vervangen. Gelukkig zijn die functies inmiddels weer bezet. Natuurlijk heeft de splitsing de nodige positieve kanten. Het stelt nu andere broeders en zusters in de gelegenheid hun talenten te ontwikkelen.

Een ander positief gevolg is dat het huisonderwijs flink is gegroeid, de reisroutes zijn korter (een voordeel is dat men minder lang onderweg is) en de contacten zijn intensiever geworden.

Ook is er een duidelijke groei van het aantal tempelaanbevelingen, wat erop duidt dat meer leden de tempel kunnen bezoeken. Mede daardoor groeit ook het werk van het familiehistorisch onderzoek.

De LPC bestaat uit een groep zeer actieve broeders die elkaar door dik en dun steunen. Velen van hen hebben kinderen in de scoutingleeftijd. Vandaar dat de jongemannenpresident, de quorumpresident en de groepsleider hogepriesters allen geïnstalleerde scoutleiders zijn. De bisschop heeft een zeer positieve invloed op het scoutinggebeuren, zij ondersteunen die ontwikkeling op een geweldige manier.

Jongemannen

De groep jongemannen is een kleine groep, maar met een harde kern. De groep is actief in het evangelie en in

de scouting. Het evangelie is de basis voor hun hele leven. De scouting is er om hen te trainen in zelfwerkzaamheid en zelfredzaamheid. Een voorbeeld van de vooruitgang: de groep behaalde in 1994 uit een veld van 41 patrouilles de 23e plaats, en in 1995 de 9e plaats in het district Scouting Rotterdam-Zuid. Ook de vaders zijn actief op dit gebied. Zo zijn er de vader-zoonkampen, die een groot succes zijn. Zowel scoutingkampen als trektochten worden door de vaders en zoons gedaan, en zelfs door vaders met dochters. Het versterkt de onderlinge band.

Jongevrouwen

Ook de jongevrouwen zijn actief op het gebied van scouting en evangelieleer. En ze zijn ook actief op andere gebieden. De aandacht gaat daarbij vooral uit naar het vrouw-zijn in het evangelie. En natuurlijk zijn er de gezamenlijke activiteiten, zoals de dodenherdenking (vijftig jaar in 1995). Het bewustzijn van de vrijheid van het geloof in Jezus Christus en het uitkomen voor je overtuiging zijn daarbij belangrijke aandachtspunten.

ZHV

De ZHV heeft onlangs een nieuw presidium gekregen. Het accent ligt nu vooral op het creatief bezig zijn met en voor elkaar. Bij voldoende belangstelling worden er cursussen georganiseerd. Bijvoorbeeld bloemschikken, koken enz. Ook hier speelt de evangelieleer een belangrijke rol. Maar ook de steun aan de oudere alleenstaande zusters staat voorop.

En in Rotterdam 2 is dat een grote groep.

Het jeugdwerk

Voor de 35 kinderen van anderhalf tot twaalf jaar wordt er een volledig jeugdwerkprogramma 'gedraaid'. Het doel van het jeugdwerk is kinderen te onderrichten in het evangelie van Jezus Christus en ze te helpen met de naleving ervan. Dat alles wordt hun geleerd op een speelse maar eerbiedige manier, waarbij veelvuldig gebruik gemaakt wordt van platen en andere visuele materialen. Dit jaar is het thema: de artikelen des geloofs.

De zondagsschool

Ook de zondagsschool heeft een nieuw presidium gekregen. Na een korte inwerkperiode, heeft het zich tot doel gesteld de leraren en leraressen actief te steunen. Een ander door training en hen te stimuleren en te motiveren, zodat zij nog beter in staat zullen zijn de evangelielessen voor te bereiden en te geven.

Nieuwe leden en de onderzoekersklas

Er is een kleine groep nieuwe leden en onderzoekers. Zij krijgen onderricht van een ervaren zuster. De zendelingen, waar er helaas steeds minder van zijn, hebben hierbij een ondersteunende rol. Zij begeleiden de nieuwe leden en onderzoekers buiten de zondagsschool.

Met al deze organisaties en met al hun leden die zich stuk voor stuk inzetten, is Rotterdam 2 een groeiende en bloeiende wijk, die hard werkend op weg is naar het jaar tweeduizend.<

Met dank aan de broeders Daan Croese jr. en Aad Loeve.

De zustershulpvereniging.

De jongevrouwen en de jongemannen.

Het jeugdwerk.

DE KINDERSTER

95E JAARGANG

DE KERK VAN JEZUS CHRISTUS VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

OKTOBER 1995

Een gebed in Itacoatiara

Chrislaine Da Silva Brasil,
verteld aan David Mitchell

Ik heet Chrislaine Da Silva Brasil. Ik ben twaalf en woon in het plaatsje Itacoatiara. Dat is in het noorden van Brazilië. (Ja, mijn familie heet net zo als ons land.) Itacoatiara ligt aan de rivier de Amazone. Dat is vlak onder de evenaar. Het is er erg heet en vochtig in de zomer. En in de winter hebben we heel veel regen.

De Amazone is heel belangrijk voor de mensen in deze plaats. Sommige mannen leven van de verkoop van vis die zij in de rivier hebben gevangen. Mijn mama maakt heerlijke vismaltijden met rijst, bonen en salade. We eten ook veel vers fruit.

De rivier is net een snelweg. Er varen veel mensen op in kleine en grote boten.

In december 1993 hebben we met z'n allen een bijzondere reis over de rivier gemaakt. Samen met andere leden van de kerk zijn we heel ver naar het zuiden gereisd,

Op de omslag:

De jeugdwerkkinderen overal ter wereld presenteren elk jaar een bijzonder programma in de avondmaaldienst. Dit jaar gaat het programma over de geloofsartikelen. Illustrator: Elise Niven Black.

Chris (links) knuffelt de pasgeboren jonkies van Princesa (prinses), de poes van het gezin. Boven: De familie Brasil. Vlnr: Joyce (8); Chris; vader Antonio; en mama Maria.

Een hond uit de buurt weet dat Chris altijd lief voor hem is.

Chris helpt haar jongere zusje, Joyce, met haar huiswerk.

FOTOGRAFIE: DAVID MITCHELL

naar São Paulo. Mama en papa gingen erheen voor hun eigen tempelwerk. En ook om zich voor altijd aan elkaar te laten verzegelen. Daarna zouden we met zijn allen als een eeuwig gezin verzegeld worden: mama, papa, mijn jongere zusje, Joyce, en ik.

We maakten al maanden van tevoren plannen voor de reis. Het kost veel geld om naar de tempel te gaan. We spaarden geld door veel leuke dingen niet te kopen. Zelfs niet onze lievelingspruimlimonade.

Toen het bijna zover was, raakten we erg opgewonden.

En toen moest ik een grote beslissing nemen.

Ik ging toen naar de basisschool. In Brazilië wordt die met een examen afgesloten. Her eindexamen van de school zou plaatsvinden in de tijd dat we naar de tempel wilden gaan.

Mama ging naar de school en zei tegen de lerares dat ik er anderhalve week niet zou zijn omdat ik meening naar São Paulo. De lerares zei dat ik in die periode niet weg kon blijven van school. Als ik dat wèl deed, zou ik het eindexamen niet kunnen doen en zou ik geen diploma krijgen.

Dat vond ik niet leuk.

Ik begon stiltejes tot hemelse Vader om hulp te bidden.

Ik vroeg Hem om mij het goede te laten doen en te zorgen dat alles in orde kwam.

Die avond hielden we voor het avondeten gezinsraad. Mama vertelde wat er was gebeurd, en zei: 'Chris, je moet een besluit nemen. Je doet je examen en haalt je diploma, of we gaan met z'n allen naar de tempel.'

Ik voelde de tranen over mijn wangen lopen toen ik zei: 'Laten we naar de tempel gaan.'

Meteen kreeg ik het warme gevoel van de Geest. Ik wist dat alles in orde zou komen.

En dat gebeurde ook!

Om de een of andere reden werd het eindexamen eerder gehouden dan verwacht. Ik kon examen doen en mijn diploma halen voordat we naar de tempel gingen.

We waren drie dagen lang op de boot. Daarna reden we nog eens drie dagen met de bus. We aten op de boot en bij de bushaltes langs de route. In São Paulo sliepen we in het opleidingsinstituut voor zendelingen. We kookten ons eigen eten. We bleven een paar dagen in São Paulo. We gingen naar de tempel en bekeken de stad. Daarna maakten we de lange reis terug.

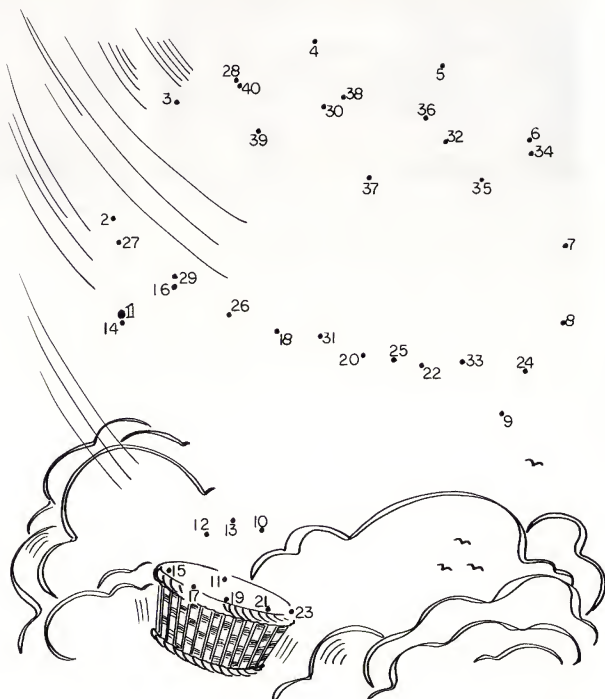
Door die geweldige ervaring ben ik gaan begrijpen dat hemelse Vader onze gebeden verhoort als we proberen het goede te doen. Ik ben dankbaar dat ik mijn diploma kon halen. Maar ik ben nog dankbaarder dat we als gezin voor altijd bij elkaar kunnen zijn. □

RAADSEL: VERBIND DE STIPJES

Roberta L. Fairall

Wat heeft geen armen, maar draagt
een mandje?

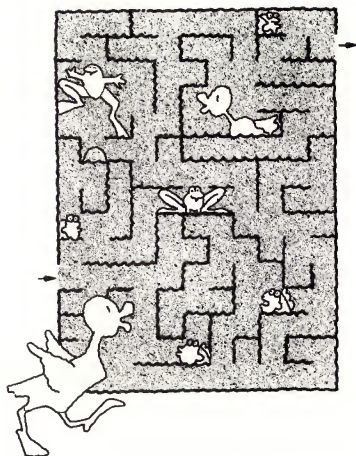
Wat heeft geen vleugels, maar
vliegt op de wind?

IN DE VIJVER

Susan Curtis

Zoek een manier waarop de eend
naar de andere kant van de vijver kan
zwemmen zonder over een van de
strepen te gaan.

IK HEB GEVOELEN

Katherine Quinn Fowkes

Ik heet Emily. Weet je wat ik het leukste aan mezelf vind? Ik vind het leuk dat ik allerlei gevoelens heb van binnen. En ik vind het ook leuk om op allerlei verschillende manieren te laten zien hoe ik me voel.

Vandaag heb ik in het jeugdwerk een toespraakje gehouden over Jezus Christus. Ik voelde me bang. En ik liet zien dat ik bang was toen mijn stem oversloeg.

Maar ik werd rustig toen ik opkeek en zag dat mijn vader en moeder naar me glimlachten. Ik deed mijn hand voor mijn mond om niet hard te lachen toen mijn grote broer naar me knipoogde.

Ik voelde me blij toen ik vertelde dat Jezus mijn Vriend is. Ik zei: 'Mijn hemelse Vader en Jezus houden van me, en ik hou van hun.'

Ik liet zien dat ik eerbiedig was toen ik met de armen over elkaar terugliep naar mijn stoel. Ik luisterde naar het gebed en zei amen aan het einde. Zo wist Vader in de hemel dat ik ook meebad.

Tijdens de avondmaalsdienst zat ik stil op mijn stoel. Ik dacht aan Jezus toen het brood en water werden rondgediend. Ik had een warm, rustig, blij gevoel van binnen. Ik voelde de Heilige Geest in mijn hart. Dat gevoel vind ik nog het fijnste. □

ILLUSTRATOR: EUSE NIVEN BLACK

OUDERLING LOREN C. DUNN

Uit een interview dat Jan Pinborough met
ouderling Loren C. Dunn
van de Zeventig heeft gehad

Ik herinner me niet dat ik ooit geen getuigenis heb gehad. Thuis waren we erg gelovig en baden we veel. We groeiden op met het idee dat geestelijke ervaringen heel gewoon waren.

Toen ik nog klein was, klommen mijn vriend en ik een keer op een betonnen watertorentje. Het was misschien drie of vier meter hoog. De grond eromheen was bezaaid met grote stenen die moesten voorkomen dat de grond door de wind weggeblazen zou worden. Bij het spelen stapte ik over de rand. Ik voelde dat ik voorzichtig op de grond werd neergezet. Ik bezeerde me niet. Dat was een van de eerste keren dat ik het idee kreeg dat er iemand over ons waakt.

Mijn vader was een groot leraar. Hij leerde de mensen veel door zijn voorbeeld. Kwamen er mensen in nood in onze woonplaats, dan gingen ze vaak naar het kantoor van de krant waar mijn vader werkte en vroegen om voedsel of geld. Mijn vader had een regeling met een restaurant verderop in de straat en stuurde die mensen daarheen voor een maaltijd.

Op een dag kwam er een man in het kantoor die zei dat hij schilder was. Mijn vader sprak met die man af dat hij onze schuur zou schilderen. Vader belde de eigenaar van de verfwinkel en zei dat hij de man op vaders kosten wat verv moest geven.

De man schilderde de schuur en verliet de stad. Later belde de eigenaar van de verfwinkel vader en

vertelde dat de man veel teveel verf voor die ene schuur had meegenomen.

Waarschijnlijk wilde hij de extra verf aan iemand verkopen om zo aan meer geld te komen. Maar vader werd niet boos of verdrietig. Hij zei: 'Wij hebben een geverfde schuur, en ergens loopt die man met de wetenschap dat er iemand was die in hem wilde geloven.' Mijn vader kon 's nachts altijd goed slapen, want hij had

een rein geweten.

Een van de beste manieren om sterker te worden in je geloof is door eens naar de geschiedenis van je eigen familie te kijken. Let op aanwijzingen dat de Heer in je familie heeft ingegrepen. Zoek uit wie jou voor zijn gegaan en hoe God hen gezegend heeft.

Ook als je het eerste kerklid in je hele familie bent, kun je kijken hoe je familielieden het fundament voor je gelegd hebben. En bovendien gaat de geschiedenis van de kerk deel uitmaken van jouw erfdeel wanneer je lid van de kerk wordt. Het eerste visioen van Joseph Smith, waarbij hij de Vader en de Zoon zag, gaat deel uitmaken van jouw erfdeel. Bij het horen over die en andere ervaringen kan de Heilige Geest je het gevoel geven alsof je er ook bij bent geweest. Nadenken over die gebeurtenissen is ook een manier om je geloof sterk te houden. Dan kun jij je geestelijke erfdeel weer doorgeven aan mensen aan wie je lesgeeft, en later ook aan je eigen kinderen en kleinkinderen. □

IK GELOOF DAT IK DE WET MOET GEHOORZAMEN

Susan L. Warner, tweede raadgeefster in het algemeen jeugdwerkpresidium

'Laat niemand de wetten des lands overtreden, want hij, die de wetten van God nakomt, behoeft de wetten van het land niet te overtreden' (Leer en Verbonden 58:21).

Heb je weleens een spelletje gedaan met iemand die de regels niet kende?

Je bent dan de hele tijd bezig uit te zoeken wie er aan de beurt is of wat er verder moet gebeuren. Kent iedereen die meedoet aan het spelletje de regels, en houden ze zich daaraan, dan kan iedereen plezier hebben.

Wij hebben ook regels, of wetten, nodig om in veiligheid en vrede samen te kunnen leven. Als lid van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen geloven wij dat we de wetten van ons land moeten respecteren en gehoorzamen. Jezus wist dat het belangrijk was om de wetten van het land én de wetten van God te gehoorzamen. Onze hemelse Vader en Jezus Christus hebben ons bepaalde wetten gegeven waaraan we ons moeten houden. Dan kunnen we gelukkig zijn in dit leven en ons erop voorbereiden om eens weer bij ze te wonen. De regels en wetten in ons land zijn bedoeld om ons te helpen in veiligheid en vrede met onze medemensen samen te leven. Ook thuis kun je regels hebben om je te

helpen in liefde en harmonie samen te leven, te werken en te spelen.

Elk land heeft regels waaraan we ons moeten houden. Ji Hae (10) uit Korea zegt bijvoorbeeld: 'In mijn land mag je alleen maar autorijden als je een rijbewijs hebt.' David (9) uit Canada zegt: 'In mijn land mag je geen drugs nemen.' En Annie (11) uit China legt uit: 'Als ik fiets in China, moet ik me aan de verkeersregels houden. We fietsen in China niet op de stoep.' Kirstie (8) uit Engeland vertelt: 'Hier mag je niet harder rijden dan de maximum snelheid. En als je werkt en geld verdient, moet je belasting betalen.'

Instructies

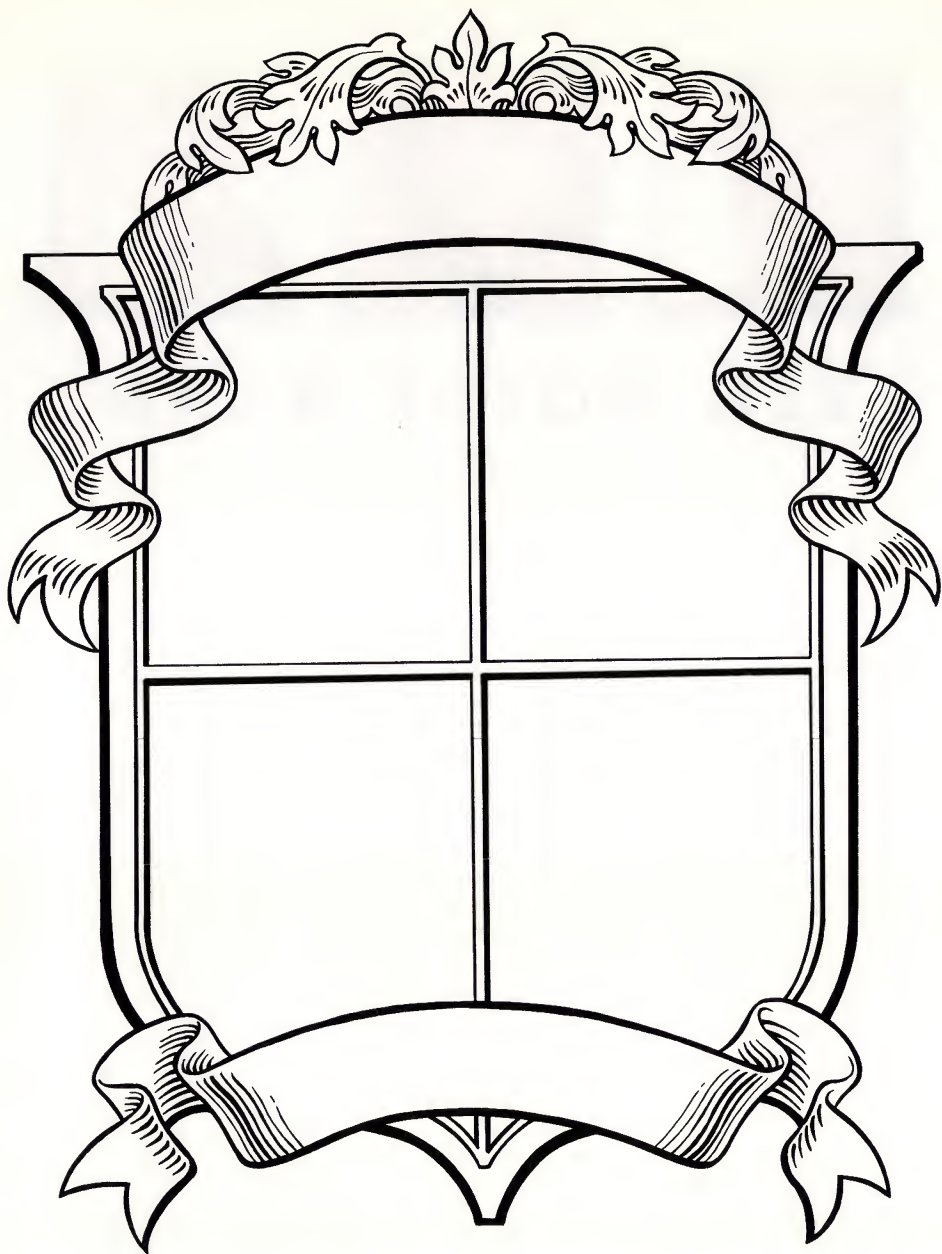
Een familiewapen vertelt eigenlijk een verhaal over een familie. Het heeft vaak een lijfspreuk of regel waarnaar de familie probeert te leven. In sommige landen worden er al eeuwenlang familiewapens gebruikt. Gebruik het voorbeeld op bladzijde 9 om je eigen familiewapen te ontwerpen. Schrijf je naam in de banier onder het schild. Teken ergens anders de vlag van je land. Daarna teken je ergens iets dat iets te maken heeft met je familie. Weer ergens anders teken je iets dat te maken heeft met Gods wetten. En als laatste teken

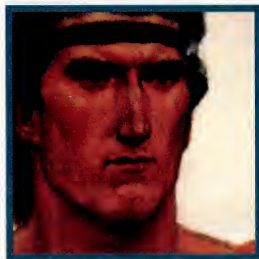
je iets dat wat te maken heeft met jou. (Een tekening van jezelf; een voetbal; een muziekinstrument; je lievelingsdier of -boek; het huis waar je woont.) Kies een lijfspreuk en schrijf het in de banier boven het schild. Je kunt zelf een lijfspreuk bedenken, of kiezen uit het volgende rijtje: 'Ik ben een kind van God', 'Heb elkander lief', 'Ik volg Jezus', 'Ik houd van de waarheid', 'Kies het goede'.

Ideeën voor de participatieperiode

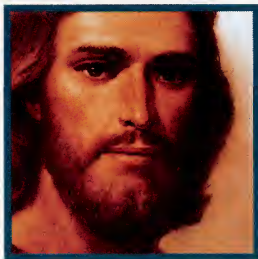
1. Laat de kinderen een grote tekening maken van de vlag van hun land. Plak die op een groot stuk papier. Laat de kinderen vervolgens tekeningen maken die veel verschillende mensen in het land voorstellen (bijvoorbeeld: jong, oud, jongen, meisje, kleurling, blanke). Plak ze allemaal rond de tekening van de vlag. Bespreek waarom al die verschillende mensen de wetten moeten gehoorzamen om in vrede samen te kunnen leven.

2. Vraag de kinderen om in een kring te gaan staan. Gebruik drie verschillende kleuren bonenzakjes (of soortgelijke voorwerpen) – een voor de wetten van God, een voor de wetten van het land, en een voor de wetten thuis. De leidster gooit voorzichtig een zakje naar een kind. Afhankelijk van de kleur van het zakje moet het kind dan een wet van God, van het land of van thuis opnoemen. □

ARNOLD FRIBERG, NEPHI

GARY L. KARP, JESUS CHRISTUS

DEL PARSON, LEHI

EEN GOEDE NAAM

'Verheugt u, dat uw namen staan opgetekend
in de hemelen' (Lucas 10:20).

Ruth Liljenquist

Zuster Robbers vroeg: 'Alette, wil jij alsjeblieft Helaman 5:6-7 voorlezen?'

Alette deed gauw haar Boek van Mormon open, vond de tekst en las voor: 'Ziet mijn zoons, (...) ik heb u de namen van onze eerste ouders gegeven, die uit het land van Jeruzalem kwamen. En dit heb ik gedaan, opdat, wanneer gij aan uw namen denkt, gij aan hen zult denken, en wanneer gij aan hen denkt, gij hun werken zult gedenken; en wanneer gij hun werken gedenkt, kunt gij weten, hoe werd gezegd en ook geschreven, dat ze goed waren.

'Daarom, mijn zoons, wenste ik wel, dat gij het goede zoudt doen, opdat van u hetzelfde moge worden gezegd en ook geschreven, als van hen is gezegd en geschreven.'

'Bedankt, Alette', zei zuster Robbers. 'In deze tekst vertelt de profeet Helaman (die maar een paar jaar vóór de geboorte van Christus

leefde) zijn zoons, Nephi en Lehi, waarom hij ze zo genoemd heeft. Kan iemand me vertellen waarom?'

'Omdat Helaman wilde dat zijn kinderen zouden denken aan de goede dingen die de eerste Nephi en Lehi hadden gedaan', antwoordde Els.

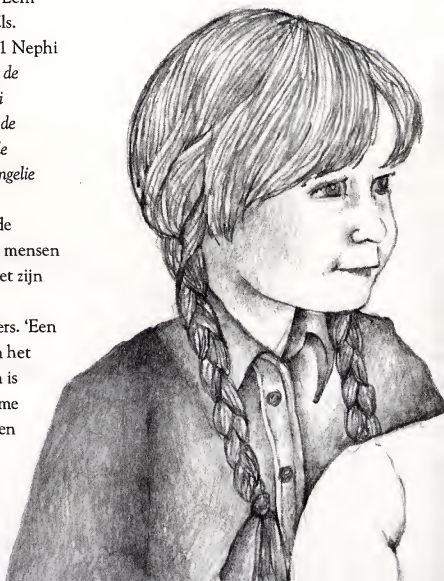
Alette dacht aan wat ze in 1 Nephi had gelezen: *Lehi luisterde naar de Heer en verliet Jeruzalem. Nephi gehoorzaamde zijn vader en ging de koperen platen halen. Hij bouwde een schip en verkondigde het evangelie aan zijn broers, en -*

'En dan zouden zij ook goede dingen doen, en zouden goede mensen worden', onderbrak Stevens met zijn opmerking haar gedachten.

'Dat klopt', zei zuster Robbers. 'Een naam kan ons soms helpen om het goede te doen. Mijn voornaam is Camilla. Mijn ouders hebben me genoemd naar de vrouw van een van onze profeten, president Spencer W. Kimball. Zij was

een geweldige vrouw die haar hele leven gewijd heeft aan het dienen van andere mensen en de opbouw van het

ILLUSTRATOR: SHAUNA MOONEY KAWASAKI

koninkrijk van God. Ik moet vaak aan haar denken vanwege mijn naam. Daardoor wil ik de Heer gehoorzamen en andere mensen dienen, net als zij. Zijn jullie naar iemand in het bijzonder genoemd?

'Ik ben genoemd naar Daniël in de leeuwekuil', zei Daan.

'Ik ben naar mijn betovergrootmoeder genoemd', zei Els.

Alette deed haar Boek van Mormon dicht en leunde achterover in haar stoel. *Maar mijn naam dan? Die komt niet uit de Bijbel of het Boek van Mormon.* En ze kon in haar familie ook niemand bedenken met haar naam.

Na de kerk, onderweg naar huis, vroeg ze het. 'Mama, waarom hebben papa en jij mij Alette genoemd?'

'We vonden het gewoon een mooie naam, en je was zo'n mooie baby dat die naam bij je paste.'

'Mijn naam staat niet in de Schriften, hè?'

'Nee, schatje, daar staat hij niet in.'

'Is er iemand in onze familie, zoals een betovergrootmoeder, die ook Alette heette?'

'Ik dacht het niet. Het is gewoon een mooie naam', zei moeder.

Papa vroeg: 'Vind je je naam niet leuk, liefje?'

'Och ja, hoor. Hij is *wel* mooi',

mompelde Alette. Maar ze dacht: *Mooi is niet genoeg – er is niets bijzonders aan dat me eraan herinnert om het goede te doen.* Ze dacht aan de namen van haar zusje en broertje. *Esters naam staat in de Bijbel. En Ben is naar papa genoemd.* Ze kreeg tranen in haar ogen. *Waarom heb ik niet zo'n naam gekregen?*

Toen ze die avond in bed lag, dacht ze er weer aan. *Het is niet eerlijk! Ik wil een naam die iets bijzonders betekent. Ik weet het al – ik verander mijn naam!* Ze pakte haar kladblok en een pen. Ze noemde de mogelijkheden hardop: 'Elizabet, Maria, Rebekka, Sara. En oma heet Elsbeth Johanna.'

Er werd op de deur geklopt en mama vroeg of ze binnen mocht komen. Ze keek naar het kladblok dat haar dochter op schoot had, en zei: 'Wat is dat nou, Alette? Ben je werkelijk zo ongelukkig met je naam? Waarom, liefje?'

'In het jeugdwerk hebben we gelezen over Nephi en Lehi, die genoemd waren naar de eerste Nephi en Lehi, de grote profeten. Daan is ook naar een beroemde profeet genoemd. En Els is naar haar betovergrootmoeder genoemd. Ester is genoemd naar koningin Ester uit de Bijbel. En Ben is naar papa genoemd. Waarom heb ik geen goede naam gekregen?'

Mama stak haar hand uit naar Alette en streek haar over het haar. 'Je hebt wel een goede naam gekregen. Wist je dat niet?' Ze keek even naar Alette's lijstje. 'Dacht je erover om je naam te veranderen in de naam van een van die vrouwen?'

'Ja, dat waren allemaal geweldige vrouwen.'

'Maar wat denk je dat ze zo geweldig gemaakt heeft?' Daar dacht Alette even over na.

'Ze waren zo geweldig omdat ze goede mensen waren en anderen dienden.'

'Denk je dat het door hun naam kwam dat ze zo geweldig waren – of is het andersom? Kijk eens naar koning Noach in het Boek van Mormon. Hij had dezelfde naam als een van de grootste profeten uit het Oude Testament, maar hij was een erg slecht man. De mensen die wij bewonderen, hebben van hun naam een goede naam gemaakt doordat ze zelf zulke goede mensen waren.'

Mama wees op de lijst. 'Die

namen waren waarschijnlijk al eerder gedragen door mensen die niet zo geweldig waren. Trouwens, kun jij je nog herinneren wat Helaman zei nadat hij had verteld dat hij zijn zoons die namen had gegeven zodat ze aan de eerste Nephi en Lehi zouden denken?'

'Hij zei dat hij wilde dat zijn zoons ook veel goed zouden doen, zodat de mensen het er bij het horen van hun namen over zouden hebben hoeveel goed zijn zoons deden.'

Mama glimlachte. 'En wat wil je dat de mensen denken wanneer ze jouw naam horen?'

'Ik wil dat ze me aardig vinden en denken dat ik probeer het goede te doen.'

'Ik wil ook dat ze dat denken. Soms is het leuk als we naar geweldige mensen genoemd zijn, maar het is belangrijker dat we van de naam die we dragen zelf een goede naam

maken. Denk je eens in: jij hebt een spiksplinternieuwe naam om een goede naam van te maken!'

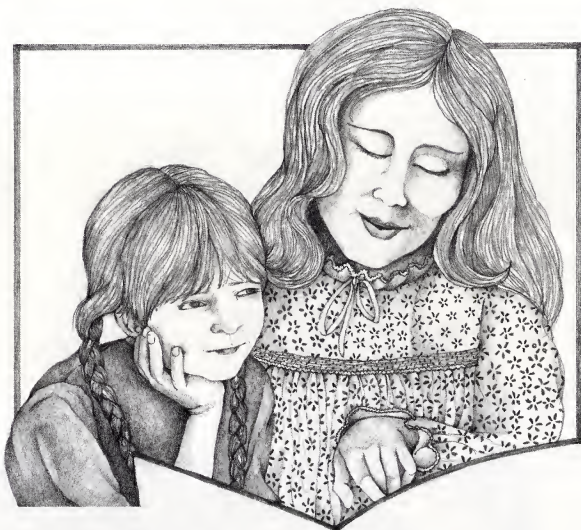
'Misschien zullen de mensen zich bij het horen van mijn naam herinneren dat ik een goed mens ben.'

'O, nog iets, Alette. Iedereen die zich heeft laten dopen, heeft een bijzondere naam. We zeggen dat we zijn naam op ons genomen hebben, wat betekent dat we *zelf* naar die persoon genoemd willen worden en proberen om meer op Hem te gaan lijken. Weet je over wie ik het heb?'

'Ja, Jezus Christus.'

'Dus als je een naam wilt die je eraan herinnert om het goede te doen, denk dan gewoon aan zijn naam. Helpt dat?'

'Ja. Dat is beter. Bedankt, mam.' Terwijl haar moeder zich voorover boog om de lamp uit te doen, maakte Alette een prop van de lijst met namen en gooide die in de prullenbak. □

NEPHI EN LEHI IN DE GEVANGENIS

Nephi en Lehi, zonen van Helaman, waren vernoemd naar de Lehi en Nephi die uit Jeruzalem waren weggetrokken. Helaman wilde dat zijn zonen net zo rechtschapen zouden worden als zij. Helaman 5:4-7.

Helaman leerde zijn zonen geloof in Jezus Christus. Zij ontdekten dat je door geloof en bekering vergeving van zonde krijgt. Helaman 5:9-12.

Nephi en Lehi gingen als zending de Nephieten en de Lamanieten het woord van God leren. Duizenden mensen lieten zich dopen. Helaman 5:14-19.

Toen Nephi en Lehi naar het land Nephi gingen, werden ze door een leger Lamanieten gepakt en in de gevangenis gegoooid. Daar moesten ze dagenlang zonder voedsel blijven. Helaman 5:20-22.

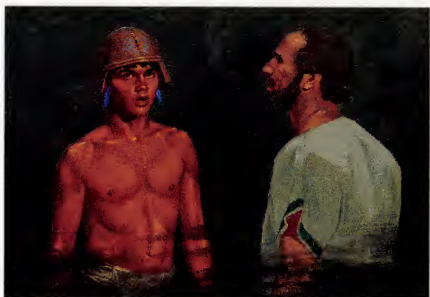
De Lamanieten kwamen terug om Nephi en Lehi te doden, maar die werden door een kring van vuur beschermd. De Lamanieten durfden hen niet aan te raken uit angst dat ze zelf zouden verbranden. Helaman 5:23.

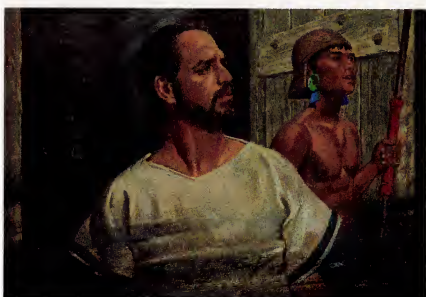
Nephi en Lehi brandden zich niet aan het vuur. Ze zeiden tegen de Lamanieten dat de macht van God hen beschermde. Helaman 5:24–26.

De aarde schudde. De muren van de gevangenis trilden. Een donkere wolk omgaf alle mensen in de gevangenis. Ze waren bang. Helaman 5:27–28.

Er sprak een stem in de duisternis. De stem zei: 'Bekeert u, bekeert u, en tracht niet langer Mijn dienstknechten te doden, die Ik u heb gezonden.' Helaman 5:29.

Het was geen donderstem. Hij was ook niet hard. Hij was zacht, als een fluistering. Maar toch kon iedereen hem horen. Helaman 5:30.

De stem sprak drie keer. De grond en de muren van de gevangenis schudden. De Lamanieten konden niet weggrennen. Daarvoor was het te donker en waren ze te bang. Helaman 5:31–34.

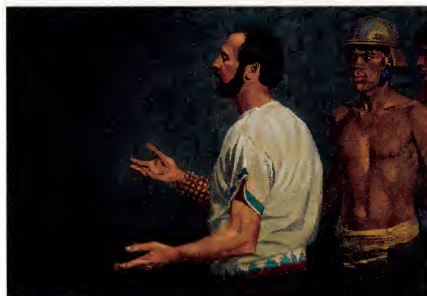
Een man die vroeger Nephiet was geweest, zag door het donker heen dat het gezicht van Nephi en Lehi glansde. Helaman 5:35–36.

Nephi en Lehi praatten en keken omhoog naar de hemel. De man zei tegen de Lamanieten dat ze ook moesten kijken. Ze vroegen zich af met wie Nephi en Lehi praatten. Helaman 5:37–38.

De man, die Aminadab heette, zei dat Nephi en Lehi met engelen van God praatten. Helaman 5:39.

De Lamanieten vroegen hoe ze de donkere wolk kwijt konden raken. Aminadab zei dat ze zich moesten bekeren en net zolang tot God bidden totdat ze geloof in Jezus Christus hadden. Helaman 5:40–41.

Alma, Amulek en Zeezrom hadden de Lamanieten al over Jezus verteld. De Lamanieten baden tot de donkere wolk was verdwenen. Helaman 5:42.

Toen het duister verdween, zagen de mensen een vuurzuil om zich heen. Maar het vuur verbrandde hen niet, en ook de gevangenis muren niet. Helaman 5:43–44.

De Lamanieten waren erg blij, en de Heilige Geest vervulde hun hart. Helaman 5:45.

Een prettige stem fluisterde tot hen: 'Vrede, vrede zij met u wegens uw geloof in Mijn Geliefde.' Helaman 5:46-47.

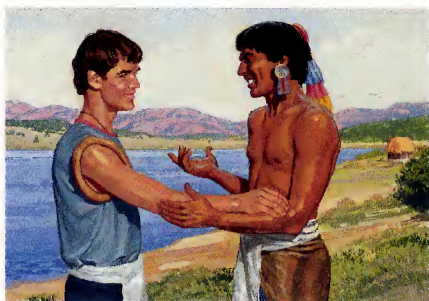
De Lamanieten werden gezegend door hun geloof in Jezus Christus. Er kwamen engelen uit de hemel om ze te helpen. Helaman 5:48.

Ongeveer driehonderd mensen zagen en hoorden dat. Ze gingen anderen vertellen wat ze hadden gezien en gehoord. Helaman 5:49-50.

De meeste Lamanieten geloofden hen en deden hun oorlogswapens weg. Helaman 5:51.

De Lamanieten haatten de Nephieten niet meer en gaven hun het land terug dat ze hadden afgepakt. Helaman 5:52.

De Lamanieten werden een goed volk. Ze werden zelfs beter dan de Nephieten. Veel Lamanieten gingen samen met Nephi en Lehi de Nephieten het evangelie brengen. Helaman 6:1, 6.

SCOUTAVONDMAALSDIENST TIJDENS WERELDJAMBOREE

Nederlandse en Belgische AP-dragers bedienen het avondmaal aan HLD-scouts

Een deel van de scouts tijdens de dienst.

Ouderling Goaslind spreekt.

O.l.v. van ouderling Jack van Oudheusden, toen nog regionaal vertegenwoordiger, werden diakenen, leraren en priesters uit de regio Nederland/België uitgenodigd om op de wereldjamboree het avondmaal te bedienen aan bezoekers van de verschillende contingents. Bisschoppen en gemeentepresidenten konden hun jongens laten inschrijven voor deze unieke gebeurtenis. De laatste keer dat de Jamboree in Nederland werd gehouden, was 1928. Nu bezochten 23.000 jongemannen en vrouwen dit festijn. 'We konden het de jongens niet ontzeggen, en het was een wonder uit de hemel dat we met alle honderd man door de bureaucratie van de Jamboree-organisatie zijn heengekomen. Slechts enkelen hebben zelf een kaartje moeten betalen', aldus

broeder Noot, die als scout onder de naam 'Chickmelaya' door het leven gaat.

Hoofdspreker van de Jamboree-avondmaalsdienst was de president algemeen autoriteit, ouderling Jack Goaslind. Ouderling Goaslind, als lid van de Eerste Raad der Zeventig, en tevens algemeen president jongemannen van de kerk, moedigde de scouts aan om hun normen hoog te houden en verwees naar de brochure die voor de jeugd is uitgegeven, *Een reine jeugd*.

Na de dienst konden de jongens met hun begeleiders het scoutterrein verkennen. Er waren enkele honderden soorten activiteiten en tentoonstellingen. Overal om je heen zag je een variëteit aan scoutkleding – ieder land was te herkennen: Schotse kilts, Australische en Chinese

hoeden, Finse petjes, Arabische witte pijen, en nog veel meer. Overal om je heen waren grote houten stellingen van uitkijktorens van tientallen meters hoog, tot enorme poorten bij de ingang van iedersubkamp. 'Hoewel wij, als heiligen der laatste dagen, klein zijn in aantal, hebben wij door het evangelie van Jezus Christus en het priesterschap de macht om in zijn naam te dienen, wat een enorme verantwoordelijkheid is', zegt broeder Noot. 'AP-scouts hebben, als dragers van het Aäronisch priesterschap, in hun jeugd de kans om hun leiderschapstalenten te ontwikkelen en zich voor te bereiden op de komst van onze Meester, Jezus Christus. Wij moedigen alle jongemannen in Nederland en België aan om mee te doen aan dit fantastische, leuke scoutprogramma.' <

Zendelingenpagina's

Deze maand besteden we in de Zendelingenpagina's aandacht aan David Muntinga uit de wijk Utrecht, die een zending vervult in het zendingsgebied Athene.

Op het moment dat ik dit artikel schrijf [op Cyprus - red.], besef ik hoe onmogelijk het is om mijn indrukken uit te leggen op papier. Het is namelijk onmogelijk alles wat hier gaande is in woorden te vatten. Het is onmogelijk te omschrijven wat er zich in [ruim] een jaar tijd heeft afgespeeld. Zoals ouderling De Kock al heeft geschreven, het is alsof je probeert de smaak van zout uit te leggen. Een zending is, met andere woorden, een persoonlijke ervaring. Je eigen ervaringen en indrukken van de dingen om je heen. Je eigen getuigenis door dingen die je ziet gebeuren. Er zijn natuurlijk dingen die typerend zijn voor een zending, maar ondanks al die gemeenschappelijke ervaringen blijft een zending toch iets erg persoonlijks. Toch wil ik proberen u over die persoonlijke dingen te vertellen. Diegenen die mij kennen, zullen het misschien beter begrijpen dan zij die mij niet kennen, maar ik denk toch dat het de moeite waard is. Voor mij is een zending altijd een van mijn grootste wensen geweest, en ik heb veel tijd aan mijn voorbereiding besteed. Ik zag echt uit naar het moment dat ik die 'echte' zending mocht zijn. Maar toen dat moment eenmaal realiteit werd, was het een grotere opgave dan ik had gedacht. Ik moest mijn vrienden, sport, muziek, dansen en andere activiteiten achterlaten. Dat leek mij een grote opoffering. Ik moest mijn geld opofferen, waar ik anders heel andere dingen mee had kunnen doen. Kortom, vlak voor mijn vertrek moest ik toch nog eens goed nadenken. Maar, nu [ruim] een jaar verder, prijs ik de Heer voor de kracht die ik toen had om mijn wens in vervulling te laten

gaan. Ik had mezelf niets beters kunnen wensen dan twee jaar een zending te mogen zijn, 24 uur per dag. Dat wil niet zeggen dat het altijd even makkelijk is om ver weg te zijn van de dingen die ik voor twee jaar heb opgegeven, maar ik zou voor geen goud thuis willen zitten, wetend dat ik dit voorrecht voor twee jaar kon krijgen. Waarom het zo'n voorrecht is, weten allen die al gegaan zijn en allen die dat voorrecht op dit moment hebben. Alsof je weet hoe zout smaakt. Die kennis heeft veel waarde voor mij. Ik weet dat er veel leden voor de keus staan om wel of niet op zending te gaan. Ik hoop dat ze de kracht mogen krijgen om de prijs te betalen en dan tegaan. Ik weet dat de Heer hen honderdvoudig zal zegenen voor het offer dat ze brengen. Ik hoop dat ieder het als een zegen zal voelen. Tegen degenen die ik ken, wil ik zeggen: 'Zoekt eerst het koninkrijk Gods, en de rest zal u geschonken worden'.

Voor een Grieks-orthodoxe kerk.

Ouderling Muntinga en een van zijn zondagsschoolleerlingen.

Zendingenpagina's

Het is heel belangrijk om je al jong voor te bereiden op de toekomst. Ik heb gemerkt dat ik me meer op mijn gemak voel en meer zelfvertrouwen heb door alles wat ik heb geleerd vóór mijn zending. En ik ben blij dat mijn hemelse Vader mij helpt met alles wat ik hier op zending nog moet leren. Wie een goede voorbereiding heeft gehad, heeft meer kans om van het moment te genieten wanneer het komt. Dan is er geen noodzaak om in paniek te raken, want we zijn er klaar voor. We gaan tenslotte ook naar school om ons voor te bereiden op het moment dat we onze eerste baan krijgen. Die schoolopleiding zien we als een investering in de toekomst. En zo is het met het evangelie ook. Ontvangen we zegeningen, dan hebben we eerder in ons leven een investering gedaan.

Ik weet dat ik ooit de zegeningen zal oogsten die mij toekomen doordat ik nu een zending vervul. Ik begin te leren om alles in een breder perspectief te zien, om meer te zien dan alleen het nu. En ik weet dat we, als we dagelijks blijven investeren, ons geen zorgen hoeven te maken over de toekomst.

Al mijn vrienden wil ik uitnodigen om dezelfde investering te doen die ik, en zovelen voor mij, heb gedaan. Soms is het moeilijk om verder te kijken dan alleen vandaag. Maar ik weet dat het je de zoetste vruchten zal brengen in de toekomst. Nu al ben ik gelukkiger dan ooit tevoren. Mijn getuigenis groeit soms zo dat ik het zelf nauwelijks bevatten kan. Mijn hartekamers verruimen zich en ze worden vervuld van een zoete hoop op een gezegende toekomst. Tot over driekwart jaar!<

Nieuwe zendinge

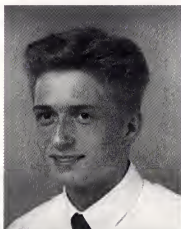
Naam: Mirjam Eekelschot
Unit: Hengelo
Aanvang zending: 10 aug. 1995
Opleidingsinstituut: Lingfield
Zendingsgebied: Edinburgh

Nieuwe zending

Naam: Jeroen Bulder
Unit: Apeldoorn
Aanvang zending: 16 aug. 1995
Opleidingsinstituut: Provo
Zendingsgebied: Roseville (Calif.)

Nieuwe zending

Naam: Spencer Hulleman
Unit: Apeldoorn
Aanvang zending: 19 juli 1995
Opleidingsinstituut: Provo
Zendingsgebied: Calgary

Al op zending:

Naam: Ché Pattiasina
Unit: Rotterdam 1
Aanvang zending: 19 okt. 1994
Opleidingsinstituut: Lingfield
Zendingsgebied: Leeds

Engeland / Wales

Renate Bijkerk

England Bristol Mission,

Southfield House, 2 Southfield Road,
Westbury-on-Trym, Bristol,
BS9 3BH, Engeland

**Desiree Broekzitter /
Iowah Munters**

England London South Mission,

484 London Road, Mitcham, Surrey,
CR4 4ED, Engeland

Ché Pattiasina /

Geoffrey Uyleman

England Leeds Mission,

Technocentre, Station Road,
Horsforth, Leeds, Yorkshire,
LS18 5BJ, Engeland

Natasja Claessens /

Emilio Nicoli /

William Croese

England Manchester Mission,

Paul House, Stockport Road,
Timperley, Altrincham, Cheshire,
WA15 7UP, Engeland

Lieven Kempenaers

England Birmingham Mission,

185 Penns Lane, Sutton Coldfield,
West Midlands, B76 8JU, Engeland

Onne de Jonge

England London Mission,

64/68 Exhibition Road, South Ken-
sington, Londen SW7 2PA,
Engeland

Schotland

Micha de Jong / Christa de Vijlder /

Miriam Eekelschot

Scotland Edinburgh Mission,

'Boroughfield', 32 Colinton Rd.,
Edinburgh, EH10 5DG, Schotland

Verenigde Staten

Dimitri Mooij

Pennsylvania Philadelphia Mission,
300 W. State Street, Suite 107,
Media, Pennsylvania 19063, USA

Jeroen Bulder

California Roseville Mission

8331 Sierra College Blvd., Suite 208,
Roseville, California 95661, USA

Canada

Spencer Hulleman

Canada Calgary Mission,

6940 Fisher Rd. S.E., #122,
Calgary, Alberta T2H 0W3,
Canada

Spanje

Sergio Ribeiro

Las Palmas Mission,

Avenida Rafael Cabrera 4-6A,
35002 Las Palmas,
Canarische Eilanden, Spanje

Bulgarije

Joseph en Else Dezaire

Sofia Bulgaria Mission,

Boul. Tsar Boris III 94,
1612 Sofia, Bulgarije

Nederland

Inge Baetens

Zendingsgebied Amsterdam,

Noordse Bosje 16,
NL-1211 BG Hilversum

West-Indië

Henny Aroeman

Zendingsgebied West-Indië,

Carlisle House, suite 3,
Golf Club Road, Christ Church,
Barbados, West-Indië

Andy Ruiter

Albergastraat 10,
Paramaribo, Suriname

Griekenland

Bob De Blick/Peter De Greyt/

Askold Meisner/David Muntinga/

Anna Knight

Zendingsgebied Athene,

Papadiamanti Straat 4,
Paleo Psychiko 15452,
Athene, Griekenland

Duitsland

Barbara Beute / Antje Pen-Kerkhoven /

Cathalina Teske / Anneke van Til

Frankfurt-tempel,

Talstrasse 10,

D-61381 Friedrichsdorf

Anton en Annie van Dam

Talstrasse 64, D-61381 Friedrichsdorf

Cornelis en Rineke de Bruijn / Romy Mooij /

Hubertina van Schaik

Taunusstrasse 17, D-61381 Friedrichsdorf

Dan van de Wetering

Deutschland-Mission Frankfurt,

Amtdtstrasse 18, D-60325 Frankfurt

Ga je op zending?

*Stuur ons dan je naam, zen-
dingsgebied, uit welke wijk of
gemeente je komt, wanneer je
zending begint, naar welk op-
leidingsinstituut je gaat - en
vooral: een goede pasfoto!
Ons adres staat helemaal
voarin De Ster.*

MEER HOOP DOOR ZIJN WOORD

'Al wat (...) geschreven is, werd tot ons onderricht geschreven, opdat wij in de weg der volharding en van de vertroosting der Schriften de hoop zouden vasthouden' (Romeinen 15:4).

Na zijn opstanding voegde Jezus zich bij twee van zijn discipelen toen zij op de weg naar Emmaüs liepen. Ze herkenden Hem niet, en spraken over hun verdriet om de dood van hun Heer. Jezus bleef enige tijd bij die vrienden en troostte hen met woorden uit de Schriften die profetieën over Hem bevatten. Toen herkenden ze Hem, 'en Hij verdween uit hun midden. En zij zeiden tot elkander: Was ons hart niet brandende in ons, terwijl Hij (...) ons de Schriften opende?' (Lucas 24:31-32.)

DE SCHRIFTEN KUNNEN ONS HOOP GEVEN

In tijden van verdriet is het natuurlijk dat we ons tot God wenden voor troost en hoop. Vaak komt die hoop wanneer we Gods woord horen of lezen, en ons hart voelen branden door het getuigenis van Christus.

Het woord van God kan ons ook hoop geven, zodat we onze dagelijkse beproevingsen aankunnen. Zuster Patricia Holland, de echtgenote van ouderling Jeffrey R. Holland van het Quorum der Twaalf, ondervond de druk die veel vrouwen voelen tijdens de eerste jaren van haar huwelijk, terwijl ze haar man ondersteunde bij zijn studie, vele malen verhuisde en voor hun nog heel jonge kinderen zorgde. Op een zeker tijdstip werd haar man, die in de laatste fase van zijn studie zat, geroepen als

lid van een ringpresidium en werd zuster Holland geroepen als ZHV-presidente van een wijk. Ze gaf toe: 'Ik had het echt wel op willen geven. (...) Het was niet gemakkelijk.'

De vriendelijke raad van haar man was: 'Lees de Schriften zodat ze meer voor je gaan betekenen. (...) De enige manier waarop we hier doorheen komen [omdat hij zelf ook een sterke druk voelde] is door spiritualiteit. We zullen erdoorheen komen dankzij de kracht van de Geest.'

Dat is gemakkelijker gezegd dan gedaan, dacht zuster Holland. Op een dag van vasten en gebed 'kwamen zijn woorden me telkens weer in gedachten. (...) Ik herinner me dat ik de Schriften nam met het idee: Nou, vooruit, we zullen maar eens kijken of we er wat aan hebben. En natuurlijk had ik er wat aan. De antwoorden stonden erin' (*New Era*, april 1981, blz. 42-43).

ANDEREN HEBBEN BEHOEFTE AAN DE BOODSCHAP VAN HOOP

Door het woord van God te horen of te lezen kunnen we de Heilige Geest bij ons krijgen, 'welke Trooster met hoop en volmaakte liefde vervult' (Moroni 8:26). Een van de grootste gaven die we anderen kunnen geven is ze helpen om die zelfde hoop te vinden.

Zuster Eyvonne Black en haar echtgenoot Russell waren op zending in de Dominicaanse Republiek. Dankzij hun zending konden honderden mensen hoop vinden door het woord van God te bestuderen. Ze organiseerden meer dan honderd leeslessen, waarbij ze het Boek van Mormon als leesstof gebruikten. Terwijl ze leerden lezen, leerden de deelnemers Jezus Christus kennen. Velen werden gedoopt en begonnen, met Christus als middelpunt van hun geloof, 'op een beter wereld [re] hopen' (Ether 12:4).

Hoop is van even groot belang voor ons heil als geloof en liefde (zie Moroni 7:38-47). 'Daarom moet gij standvastig in Christus voortwaarts streven, met onverzwakte hoop, en met liefde voor God en alle mensen.' Als we dat doen, en tot het einde toe volharden, kunnen we zeker zijn van de belofte: 'Gij zult het eeuwige leven hebben' (2 Nephi 31:20).

- Hoe kunnen we ervoor zorgen dat onze studie van de Schriften meer resultaat heeft? □

Als je wensen hebt

Ik heb geluk gevonden door dankbaar gebed op de plaats te stellen van wensdromen.

Gerri Christensen

Het begon allemaal onschuldig. Zoals de meeste andere kinderen, zat ik vaak bij het raam, keek naar de sterren daar buiten, deed mijn ogen dicht en wenste van alles. Ik wenste me alles waar een kind maar van droomt: een pony, een pop, een goede fee. Ik kreeg nooit wat ik wenste, maar dat was in orde, omdat het allemaal maar een spelletje was.

Ik werd ouder en deed geen wensen meer wanneer ik naar de sterren keek. Maar helaas hield ik niet op met wensen. Ik wenste geen pop of pony meer, maar ik wenste dat ik meer op Kathy zou lijken, omdat alle jongens haar aardig vonden, of ik wenste dat ik zulke kleren had als Linda.

Telkens wanneer ik iemand zag met iets dat ik niet had, bedacht ik hoeveel gelukkiger ik zou zijn als ik het ook had, dus begon ik het te wensen. Bijna iedereen die ik tegenkwam scheen iets te hebben dat ik niet had. Ik begon te geloven dat ieder ander alles had en ik niets.

Natuurlijk begon ik medelijden met mezelf te krijgen. Ik klaagde dan: 'Als alles nu maar eens anders was!' Of: 'Het is gewoon niet eerlijk!' Of: 'Waarom ik?'

Hoe vond ik dus ooit een uitweg uit dit moeras van jaloezie en zelfbeklag? U kunt het geloven of niet, maar ik vond het antwoord in het zangboek van de kerk. Op een zondag zat ik achter een meisje dat buitengewoon mooi haar had. Ik wenste dat het mijne ook zo lang en glanzend was, toen we begonnen te zingen: 'Tel uw zegeningen' (Lofzang 163).

Nu had ik deze lofzang waarschijnlijk al tientallen en nog eens tientallen keren gezongen, maar hij had tot dan toe nog nooit iets voor mij betekend. Voor het eerst lette ik op de woorden. Waarom wenste ik altijd dingen die ik niet had? Waarom voelde ik me boos omdat het leven me niet eerlijk behandelde? Het antwoord stond precies daar, in die lofzang. Ik telde mijn zegeningen niet. Het enige waar ik steeds

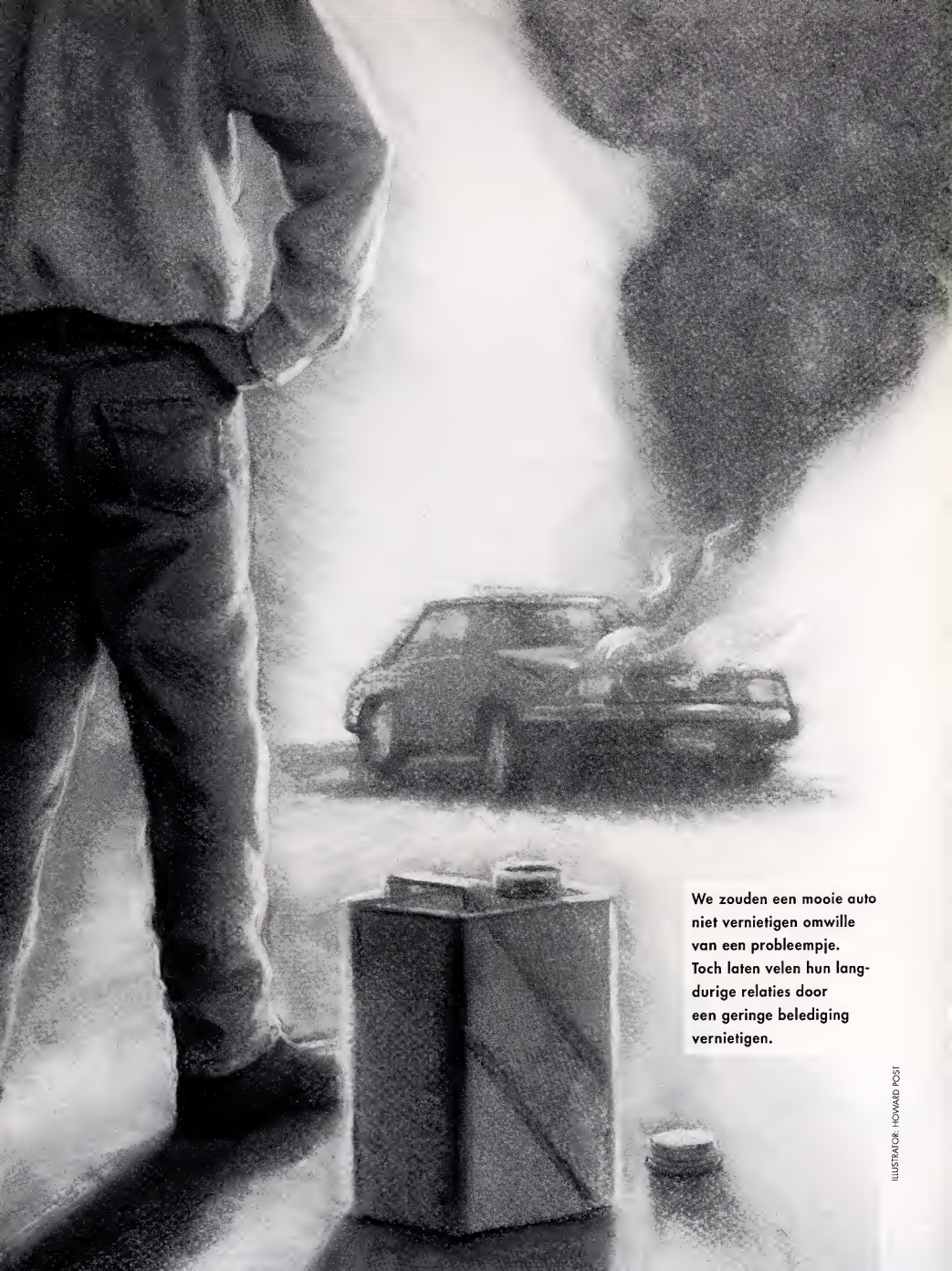
aan dacht was wat ik niet had, en daardoor zag ik gewoon al de dingen niet die ik wel had.

Ik ging na de kerk naar huis, en deed precies wat ik volgens die lofzang moest doen. Ik maakte een lijst van al mijn zegeningen. Eerst kwamen de voor de hand liggende, zoals een huis, een gezin, eten en kleren. Maar toen schreef ik nog andere dingen op, zoals mijn sterke kanten en vaardigheden, de geweldige kansen en positieve ervaringen die ik had, mijn begrip van het evangelie en het unieke perspectief dat dit mijn leven gaf. Toen ik ze allemaal optelde, kwam ik op meer dan honderd zegeningen. Zoals de lofzang al zegt, was ik werkelijk verwonderd.

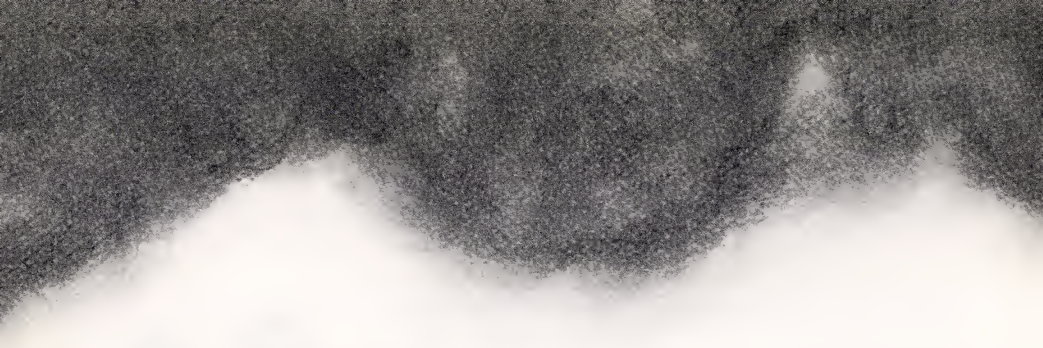
Ik droeg die lijst een hele tijd bij me, en telkens wanneer ik merkte dat ik teruggleed naar mijn oude gewoonte om dingen te wensen, las ik die lijst. Dat heeft me altijd geholpen om me eerder dankbaar te voelen dan jaloers te zijn of medelijden met mezelf te hebben.

Uiteindelijk kwam de dag dat ik de lijst niet meer behoefde mee te nemen, omdat ik niet langer meer van alles behoefde te wensen. Ik was blij voor anderen en voor hun zegeningen, omdat ik me meer bewust was van mijn eigen zegeningen. Ik werd veel gelukkiger toen ik eindelijk ophield met wensen. □

We zouden een mooie auto
niet vernietigen omwille
van een probleempje.
Toch laten velen hun lang-
durige relaties door
een geringe belediging
vernietigen.

‘OPDAT GIJ NIET TEN VAL KOMT’

Vijf sleutels om te voorkomen dat u gekwetst wordt.

Perry M. Christenson

U hebt vele jaren geld gespaard en veel offers gebracht om een dure, nieuwe auto te kunnen kopen. Eindelijk komt de dag dat u genoeg geld hebt om hem te kopen.

Terwijl u met uw nieuwe auto naar huis rijdt, hoort u bonk-bonk-bonk-bonk. U gaat naar de kant van de weg en ontdekt dat u een lekke band hebt. ‘Deze auto – onvoorstelbaar!’ roept u uit terwijl u de deur dichtslaat. ‘Ik heb er al mijn geld aan besteed – en wat heb ik ervoor gekregen?’

Zonder ook maar een ogenblik te aarzelen haalt u een fles benzine uit de kofferbak, giet die over de auto en steekt hem aan. De nieuwe auto met de lekke band is veranderd in een vuurzee.

Dat klinkt belachelijk, of niet? Waarom zou u een mooie auto vernietigen vanwege één onbelangrijk probleempje?

Maar hoevelen van ons hebben niet een relatie die we jarenlang hadden gekoesterd ‘in vlammen op laten gaan’ vanwege één ondoordachte op-

merking? Of hoevelen van ons zijn niet meer actief in de kerk omdat iemand ons heeft gekrenkt?

De kans bestaat dat iemand in onze eigen wijk of ring ons, vroeg of laat, een keer kwetst. Ouderling Marion D. Hanks, emeritus-lid van het Eerste Quorum der Zeventig, vertelde dat de manier waarop we met dit soort situaties omgaan ernstige gevolgen kan hebben:

‘Wat is ons antwoord wanneer we worden beledigd, verkeerd begrepen,

oneerlijk of onvriendelijk behandeld, om een enkel woord voor zondaar uit-gemaakt, vals beschuldigd, gepasseerd, gekwetst door hen van wie we houden, of wanneer ons aanbod wordt afgeslagen? Voelen we ons beledigd, raken we verbitterd, koesteren we wrok? Of proberen we het probleem op te lossen, vergeven we de ander en bevrijden we ons van die last?

'De aard van ons antwoord op zulke situaties kan heel goed bepalend zijn voor de aard en kwaliteit van ons leven, zowel hier als in de eeuwigheid' (Ensign, januari 1974, blz. 20).

De volgende vijf sleutels kunnen voorkomen dat we gekwetst raken – of om, als we reeds gekwetst zijn, het genezingsproces te versnellen:

1. BOUW EEN STERKE FUNDERING

We raken gemakkelijk gekwetst als we niet zeker zijn van onszelf. Herinnert u zich die keer toen u een kledingstuk droeg dat niet goed paste? Waarschijnlijk was u zich goed bewust van hoe u eruit zag. En u zult misschien bezorgd zijn geweest dat het kleinste

lachje dat u hoorde, kwam van iemand die lachte om uw kleding – of dat de gesprekken van andere mensen betrekking hadden op u en uw voorkomen. U was gemakkelijk gekwetst, nietwaar? Waarom? Omdat u niet zeker was van uzelf.

Om te voorkomen dat we ons gekwetst gaan voelen, hebben we een sterke fundering nodig. We moeten sterk staan in onze toewijding aan en ons getuigenis van het evangelie, in ons gevoel van eigenwaarde, in kennis van wie we zijn en in ons gevoel van ons goddelijke potentieel.

Toen Absalom zich het koninkrijk van zijn vader, David, trachtte toe te eigenen, probeerden hij en anderen opzettelijk zijn vader te kwetsen en te vernederen. Simi, bijvoorbeeld, vervloekte David, wierp stenen naar hem en bespotte hem (zie 2 Samuël 16:5–10). Later, toen David zijn koninkrijk had herkegen, stonden zijn mannen erop dat Simi ter dood werd gebracht omdat 'hij de gezalfde des Heren vervloekt [had]'. Davids antwoord toont zijn gevoel voor eigenwaarde en identiteit: 'Zou heden iemand in Israël ter dood gebracht worden? *Ik weet immers, dat ik heden weer koning over Israël ben*' (2 Samuël 19:21–22, cursivering toegevoegd).

David wist wie hij was. Hij hoefde niets te bewijzen. Wraak nemen op Simi zou Davids koningschap niet hebben bevestigd. Evenzo kunnen een sterk getuigenis en kennis van wie wij zijn ons helpen om stormen van kritiek en belediging te verduren.

2. BEGRIJP DE BEDOELING

Hoewel we het soms niet graag toegeven, kan het de bedoeling van iemands kritiek zijn om ons te helpen. We moeten dankbaar genoeg zijn om de kritiek in ontvangst te nemen, en begrijpen dat die persoon ons misschien probeert te helpen.

Moroni, de Nephitische legeraanvoerder, was een man van God, 'een man van volmaakt verstand' en 'een man, die standvastig was in het geloof van Christus' (Alma 48:11–13). Toch was hij, zoals wij allemaal, gevoelig voor fouten. Toen hij de Nephitische legers aanvoerde tegen de oorlogvoerende Lamanieten, zond hij een brief aan Pahoran – de hoofdrechtter en bestuurder van het land Zarahemla – om versterking te vragen, en voedsel voor het leger van Helaman (zie Alma 59:3). Maar Pahoran antwoordde niet.

Moroni stuurde toen nog een brief naar Pahoran, waarin hij hem nu scherp bekritiseerde om zijn 'onna-denkende gevoelloosheid', omdat hij de legers niet ondersteunde: 'Door uw

ongerechtigheid hebben wij zoveel verliezen geleden', schreef hij (Alma 60:7,28). Hij beschuldigde Pahoran er ook van dat hij God niet gehoorzaamde: 'Gij weet, dat gij de wetten van God overtreedt en gij weet, dat gij ze onder uw voeten vertreedt' (vers 33). Moroni besloot zijn lange brief met kritiek op Pahoran door te dreigen naar Zarahemla te komen om zelf de nodige proviand te halen, 'zelfs al moest het door het zwaard geschieden' (vers 35).

Moroni wist echter niet dat Pahoran de versterking en proviand niet had gestuurd omdat hij thuis zijn eigen strijd moest leveren: er was een opstand tegen de regering ontstaan, en de koningsgezinden hadden – met steun van de Lamanieten – in Zarahemla de macht overgenomen.

Hoe reageerde Pahoran nu op Moroni's strenge oordeel? Hoe zouden wij ons voelen als wij ten onrechte waren bekritiseerd door iemand die we bewonderden?

Pahorans antwoord is een les in zelfbeheersing en begrip: 'In uw brief hebt gij mij gelaakt,' schreef hij, 'maar dat komt er niet op aan; ik ben niet vertoond, maar verheug mij over uw grootmoedigheid' (Alma 61:9, cursivering toegevoegd). Pahoran begreep de bedoeling van Moroni's kritiek; Moroni was slechts uit op Gods eer en op de vrijheid en het welzijn van het volk. Ondanks de beschuldigingen was Pahoran niet beledigd; hij begreep en verheugde zich over Moroni's rechtmatige bedoelingen.

Wanneer u vindt dat u verkeerd beoordeeld bent, ten onrechte beschuldigd of op de een of andere manier beledigd, denk dan eerst even na over de bedoelingen van die persoon. Vaak zult u ontdekken dat de bedoeling achter de kritiek opbouwend was en dat hij werd geleverd in een poging om te helpen.

3. WEES SNEL OM TE HOREN, LANGZAAM TOT TOORN

'Ieder mens moet snel zijn om te horen, langzaam om te spreken, langzaam tot toorn; want de toorn van een man brengt geen gerechtigheid voor God voort' (Jakobus 1:19–20). Waarom moeten we 'snel zijn' om naar adviezen, klachten of kritiek te luisteren? Misschien omdat we echt iets aan onszelf moeten veranderen. Misschien omdat we werkelijk aan de raad of de kritiek gehoor moeten geven.

Behalve dat we 'snel om te horen' moeten zijn, dienen we ook 'langzaam tot toorn' te zijn. Het is gemakkelijk om snel op beledigingen te reageren en

ze op soortgelijke wijze te beantwoorden. Een woordenwisseling kan gemakkelijk ontaarden in een opeenvolging van bijtende opmerkingen, waarbij de ene opmerking de andere uitlokt. Wanneer we onze emoties een overhaast antwoord laten dicteren, raken we onze beheersing over onszelf en de situatie kwijt.

Alma's zoon Corianton was schuldig aan een ernstige zonde terwijl hij op zending was. 'Gij verliet de bediening van het woord,' bestrafte Alma hem, 'en gingt naar het land Siron in het grensland der Lamanieten, naar de hoer Isabella.

'Ja, zij heeft het hart van velen gestolen; doch dit was geen verontschuldiging voor u, mijn zoon. Gij hadt de bediening, die u was toevertrouwd, moeten volgen. (...)

'Nu, mijn zoon, ik zou willen, dat gij u zoudt bekeren en uw zonden nalaten, en niet meer volgens de lusten van uw ogen handelt' (Alma 39:3–4,9).

Corianton moest naar de bestrafing van zijn vader luisteren. En hij moest ernaar handelen door zich te bekeren. Was hij 'snel om [zijn vader] te horen'? Was hij nederig genoeg om 'langzaam tot toorn' te zijn? Het Boek van Mormon zwijgt over Coriantons onmiddellijke reactie. Maar in de hoofdstukken verderop zien we dat 'de zoons van Alma onder het volk uitgingen om het woord aan hen te verkondigen' (Alma 43:1). Corianton wordt met name genoemd als een van de zoons die als zending predikten, doopten en eraan meewerkten om

vrede en welvaart in het land teweege te brengen (zie Alma 49:30).

4. ZOEK GEEN WRAAK

Ouderling H. Burke Peterson, destijds lid van de presiderende bisschop, vertelde het verhaal van een groep tieners die waren gaan picknicken in de woestijn bij Phoenix (Arizona). Een van de meisjes werd door een ratslang gebeten. In plaats van onmiddellijk medische hulp te halen, achtervolgden ze de slang en zochten wraak door hem met stenen te doden. Helaas had het gif, tijdens de kostbare minuten die de groep aan de wraakactie verspilde, genoeg tijd om zich te verplaatsen van de oppervlakte van de huid van het meisje naar het weefsel van haar voet en haar been; het been moest later onder de knie worden geamputeerd.

'Deze prijs van wraak was een zinloos offer geweest. (...) Tenzij het wordt verwijderd, zal het gif van wraakzucht of van onverzoenlijke gedachten of houdingen de ziel te gronde richten', zei bisschop Peterson.

Wanneer we gekwetst zijn, vergiftigen gevoelens van haat, dromen van wraak of ten onrechte gekoesterde

gevoelens van 'rechtvaardige verontwaardiging' onze gedachten en onze geest. Uiteindelijk zijn wij het, die er de meeste schade van hebben opgelopen. Aan de andere kant, vervolgde bisschop Peterson, heeft 'het vergeven van anderen voor aangedaan onrecht – denkbeeldig of niet – (...) vaak een grotere uitwerking op de vergever dan op degene wie vergeven wordt. Hij die nog nooit een onrecht of grief heeft vergeven, heeft ook nog nooit één van de meest sublieme vreugden van het leven gesmaakt' (*De Ster*, april 1994, blz. 112,113).

5. ZOEK VERZOENING

Mijn tweejarig zoontje Brian speelde in de zandbak met zijn vriendje Scotty. Plotseling zaten ze met zand te gooien, ze kwetsten elkaars gevoelens en Scotty begon te huilen. Ik liep al naar de zandbak om een begin te maken met bijleggen, iets dat ouders voortdurend moeten doen, maar voordat ik een paar stappen had genomen ging Brian naar Scotty en omhelsde hem. De tranen verdwenen even snel als ze waren gekomen, de gekwetste gevoelens waren verholpen en de

vrienden verzoend. Toen speelden ze allebei weer verder zoals daarvoor.

'En indien uw broeder of zuster u ergert, moet gij hem of haar onder vier ogen spreken; en indien hij of zij het belijdt, moet gij verzoend worden' (Leer en Verbonden 42:88). We moeten het initiatief nemen door te proberen ons te verzoenen met de persoon die ons heeft gekwetst. De beste manier om dat te doen is de situatie met die persoon onder vier ogen openlijk te bespreken.

De Heer wist dat zijn discipelen te maken zouden krijgen met stormen van kritiek en hevige vervolging (zie Johannes 16:2). Gedurende de laatste uren voorafgaand aan zijn kruisiging, versterkte Hij het getuigenis van zijn discipelen en verschaft Hij hun een eeuwig perspectief op wie Hij was en wie zij waren. Het is niet voor niets dat de Heiland in de hoofdstukken in Johannes die voorafgaan aan het verraad zijn diepzinigste leringen verkondigde (zie Johannes 13–17). Jezus wilde het getuigenis van de discipelen versterken, en een stevige fundering leggen die alle aanvallen zou weerstaan. 'Dit heb Ik tot u gesproken, opdat gij niet ten val komt', zei Hij (Johannes 16:1).

Moeten wij, evenals de discipelen van de Heer, er niet harder aan werken om niet ten val te komen? Ons getuigenis en onze persoonlijke relaties zijn meer waard dan een dure nieuwe auto. Wat is het belachelijk om ze in vlammen op te laten gaan wanneer een lekke band onze reis een ogenblik onderbreekt! □

EEN WOORD VAN WIJSHEID:

AFBLIJVEN!

FOTOGRAF: STEVE BUNDESON

(ZIE LEER EN VERBONDEN 89)

DE WERELD VAN PAUL

Kent P. Jackson

Twee wezenlijke sociale en politieke invloeden beheersten de wereld van Paulus: het Romeinse Rijk en de Griekse cultuur.

Elke gebeurtenis in het Nieuwe Testament vond plaats binnen de grenzen van het Romeinse Rijk. Ten tijde van Paulus hadden de Romeinen onge-

veer een eeuw lang de macht gehad over het Middellandse-Zeegebied. In hoofdzaak is dat een zegen geweest voor de verbreiding van het christendom. De Romeinen hadden vrede en veiligheid binnen de grenzen van hun gebied tot stand gebracht, en ze hadden ervoor gezorgd dat reizen over het alge-

meen veilig en betrouwbaar was. Ze hadden wegen aangelegd en hadden piraterij, struikroverij en aanvallen door plaatselijke heersers ingeperkt. Men kon zich door heel de Romeinse wereld vrijelijk bewegen.

De wereld van het Nieuwe Testament werd ook gedomineerd door de

US' ZENDINGSREIZEN

Griekse cultuur. Terwijl de Griekse cultuur zich verbreidde, verving de Griekse taal op veel plaatsen de plaatselijke taal; elders waren de mensen tweetalig. Dat betekende dat Paulus, bijna overal waar hij heen ging, met de mensen in die plaatsen in het Grieks kon spreken, de internationale taal van

Korinte, waar Paulus meer dan een jaar het evangelie verkondigde op zijn tweede zendingsreis, biedt de tegenwoordige bezoeker slechts een herinnering aan zijn vroegere grootheid. Vanaf de akropolis, de versterkingen van het hogere stadsdeel bovenop de heuvel, kijkt men uit over de gecanneleerde zuilen.

FOTO: FIG INTERNATIONAL, OVERIGE FOTO'S: KENT P. JACKSON, TENZIJ ANDREAS VERMEID

Rome

Terwijl hij in Rome tot tweemaal toe gevangen zat, schreef Paulus brieven aan de Kolossenzen, de Efeziërs, Filemon, de Filippenzen en een tweede brief aan Timoteüs.

REMBRANDT; NATIONAL GALLERY OF ART

GUSTAVE DORÉ

FREDERICK SHIELDS

Filippi

Uit de gevangenis verlost door een aardbeving (Handelingen 16:12-40).

Tessaloniki

Predikt in een synagoge (Handelingen 17:1-10)

Troas

Wekt een jongeman uit de dood op (Handelingen 20:6-12)

Predikt over de 'onbekende God' (Handelingen 17:15-18:1)

Athene

Korinte

Vals beschuldigd (Handelingen 18:1-18)

M I D D E L L A N D S E Z E E

Melita

Schipbreuk geleden (Handelingen 27:10-28:11)

PLAATSEN OP PAULUS' ZENDINGSREIZEN DIE IN DE SCHRIFTEN WORDEN GENOEMD

- *Eerste zendingsreis: Handelingen 13:1-14:26*
- *Tweede zendingsreis: Handelingen 15:36-18:22*
- *Derde zendingsreis: Handelingen 18:23-21:15*
- *Reis naar Rome: Handelingen 27:1-28:30*

dat deel van de wereld. Het betekende ook dat hij te maken had met een soort algemene zienswijze van de wereld en met veel gemeenschappelijks in gewoonten en geloof.

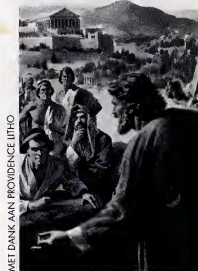
De meeste gebeurtenissen in Paulus' bediening vonden plaats in steden. Enkele daarvan, zoals Rome en Antiochië, behoorden tot de grootste ter wereld. Andere, zoals Derbe en Berea, waren kleiner. Ondanks de verschillen in grootte, ligging en topografie, had-

den de steden in de Romeinse wereld een aantal dingen gemeen – bijvoorbeeld een theater, openbare baden en bronnen, tempels en een agora (een rechthoekig marktplein omgeven door winkels, heilighdommen en openbare gebouwen, met een zuilenrij). In veel plaatsen was er ook een joodse synagoge. Paulus begon zijn prediking gewoonlijk in de synagoge, en bracht de heilsboodschap daarna aan de heidenen.

DAMASCUS

(HANDELINGEN 9:3-25)

Saulus van Tarsus, later bekend als Paulus, was op weg naar Damascus toen de Heer aan hem verscheen en tot hem sprak: 'Saul, Saul, waarom vervolgt gij mij? (...) Ik ben Jezus, die gij vervolgt.' Saulus' antwoord [Hand. 9:6, Statenvertaling, vert.] is tekenend voor zijn toewijding om vanaf dat ogenblik tot het einde van zijn leven de wil van de

MET DANK AAN PROVIDENCE LITHO

MET TOEGEWING VAN PROVIDENCE LITHO

JEAN RESTOUT, CIRAUDON/ART RESOURCE, NEW YORK

Spreekt tot
de hele stad
(Handelingen 13:14–50)
**Antiochië in
Pisidië**

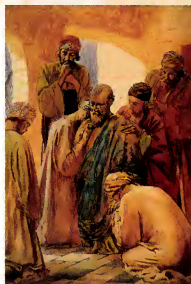
MEET DANK AAN PROVIDENCE LITHO

● **Lystra**
Geneest een kreupele
(Handelingen 14:8–20)

● **Efeze**
Geneest de zieken
(Handelingen 19:1–20:1)

● **Milete**
'Waarschuwt voor 'grimmige wolven'
(Handelingen 20:15–38)

W. G. SIMMONDS

Tovenaar wordt verblind
(Handelingen 13:6–13)
Pafos

FREDERICK SHIELDS

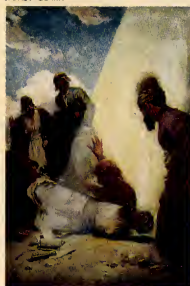
● **Antiochië**
Paulus' thuishaven
(Handelingen 11:26)

● **Bekering**
(Handelingen 9:3–25)
Damascus

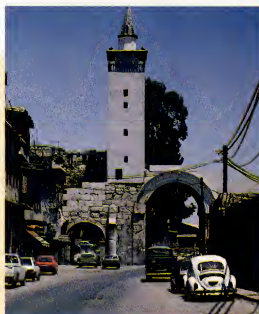
● **Voor koning Agrippa**
(Handelingen 23:33–26:32)
Caesarea

● **Jeruzalem**
Van een menigte gered door
Romeinse soldaten
(Handelingen 21:17–23:31)

JAMES CLARK

GUSTAVE DORE

Een Romeinse poort die toegang
verschafft tot het oude stadsdeel van
Damascus staat nog steeds als
bewaker op 'de straat, die de Rechte
heet', waar de blinde Saul naartoe
werd gebracht na zijn bekering door
goddelijk ingrijpen.

Heer te gehoorzamen: 'Here, wat wilt
Gij, dat ik doen zal?' Toen hij blind de
stad in werd gebracht, verbleef hij in

een huis in 'de straat, die de Rechte
heet', een der belangrijkste straten voor
het verkeer van oost naar west in de
stad. Daar werd hem later zijn gezichts-
vermogen teruggegeven door een pries-
terschapszegen. Hij werd in Damascus
gedoopt en begon zijn bediening door
tot de joden in de stad te prediken.

Tegenwoordig is Damascus de uit-
gedijde hoofdstad van de Syrisch-Ara-
bische Republiek, met meer dan een
miljoen inwoners. Het oude stadsdeel,

Bij de ruïnes van Filippi, in Noord-Griekenland, zijn de overblijfselen van een agora (marktplaats) gevonden (rechts). De nog niet opgegraven wal van Lystra (linksonder) is alles wat nog te zien is van de stad waar Paulus Timoteüs, een toekomstige collega-zending, bekeerde.

de Romeinse stad die Paulus heeft gekend, staat nu vooral bekend om zijn prachtige Islamitische moskeeën, graven en paleizen. De straat die de Rechte werd genoemd bestaat nog steeds; twee poorten uit de Romeinse tijd zijn deels bewaard gebleven.

LYSTRA (HANDELINGEN 16:9-40)

Op Paulus' eerste zendingsreis gingen hij en Barnabas naar Lystra. Daar aangekomen genas Paulus een man die sinds zijn geboorte verlam was geweest. Toen de inwoners de macht zagen die de twee apostelen bezaten, eerden zij hen als goden. Zij noemden

Barnabas Zeus, de Griekse oppergod, en Paulus Hermes, de woordvoerder van de goden. (Sommige bijbelvertalingen gebruiken de Romeinse equivalenten Jupiter en Mercurius.) De priesters van Zeus arriveerden ter plaatse met 'stieren en kransen' en wilden die, naar plaatselijk gebruik, offeren aan de twee apostelen. Alleen hun aanhoudende ontkenningen konden de aanbidders daarvan weerhouden. Een van de eerste bekeerlingen in Lystra was Timoteüs, die op latere zendingen Paulus' trouwe metgezel zou worden. Tegenwoordig is Lystra, dat zich in het zuiden van Turkije bevindt, niet meer dan een ruïne.

Op verschillende plaatsen in de mediterrane wereld zijn reliëfs bloop-

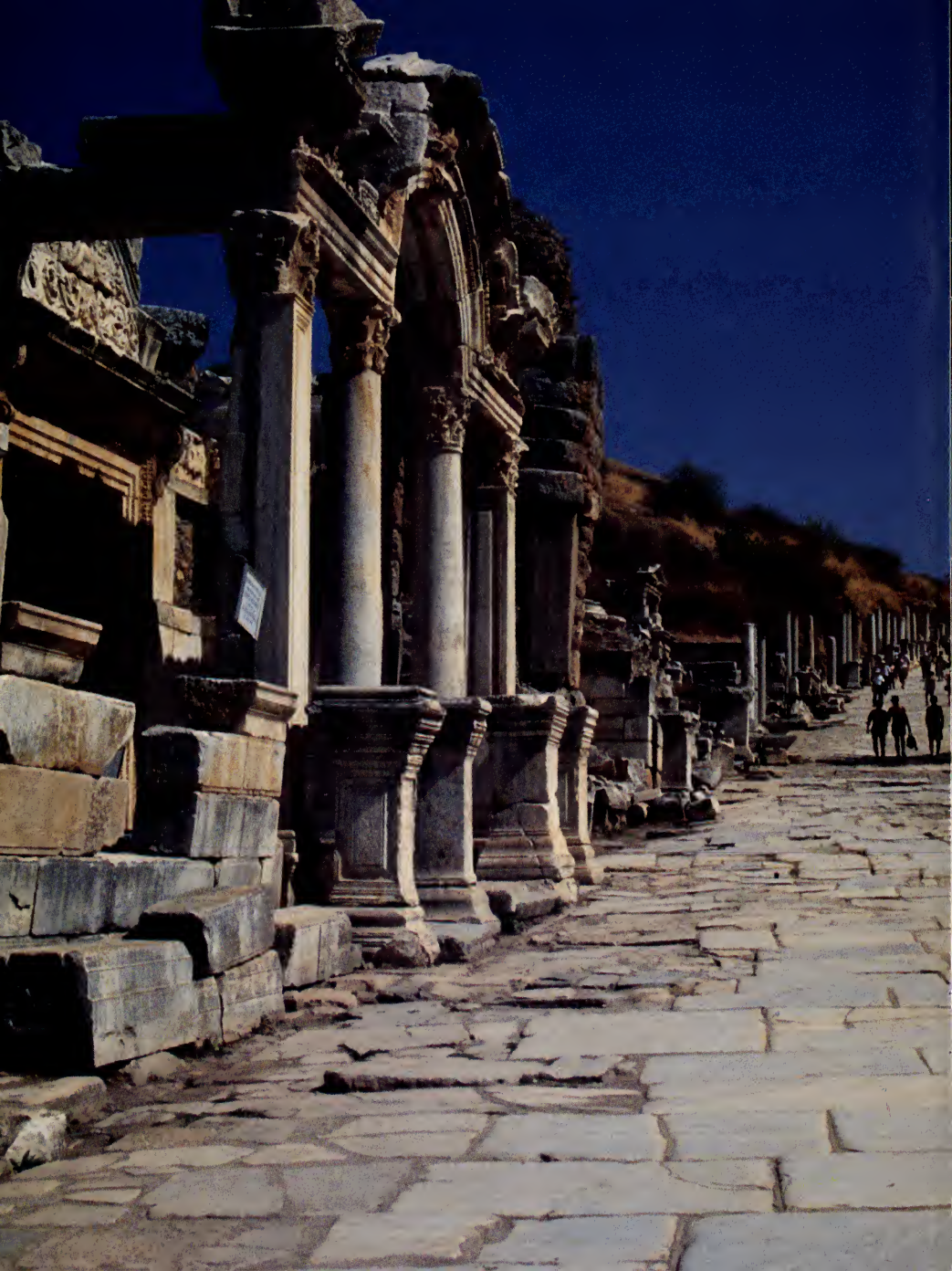
gelegd waarop stieren omhangen met kransen staan afgebeeld, vlak voordat zij geofferd zullen worden.

FILIPPI (HANDELINGEN 16:9-40)

Tijdens Paulus' tweede zendingsreis werden hij en zijn metgezellen – Timoteüs, Silas en Lucas (zie Handelingen 16:1-15) – door openbaring geleid om de Egeïsche Zee over te steken en het evangelie te brengen in Macedonië (Noord-Griekenland). De eerste plaats in Macedonië waar ze langer bleven was Filippi. Terwijl ze daar waren, dreef Paulus een boze geest uit bij een jonge vrouw wier meesters van haar waarzeg-

gerij hadden geprofiteerd. Toen ze zagen dat Paulus hun handel kapot had gemaakt, sleepten ze hem en Silas voor het gerecht en klaagden hen aan als onruststokers. De twee zendelingen werden gegeseld en gevangengezet. 's Nachts maakte een aardbeving dat de gevangenisdeur openging en hun boeien afvielen. Maar in plaats van te ontsnappen, verkondigden Paulus en Silas het evangelie aan hun cipier, die zich met zijn gezin bekeerde. De volgende morgen werden ze vrijgelaten.

Paulus hield veel van zijn bekeerlingen in Filippi. Jaren later schreef hij hen, waarbij hij over zijn genegenheid sprak en de wens uitte dat ze getrouwd zouden blijven in het evangelie.

KORINTE (HANDELINGEN 18:1-18)

Korinte was een belangrijke stad aan de Griekse kust, gelegen op een strategisch punt, en welvend. Het stadsbeeld werd beheerst door de akropolis (de bovenstad) op een berg dichtbij de eigenlijke stad, en door de oude tempel van Apollo midden in de stad.

Paulus kwam op zijn tweede zendingsreis naar Korinte, en bleef daar anderhalf jaar. Het boek Handelingen verhaalt hoe enkele van Paulus' joodse tegenstanders hem voor de rechterstoel brachten om hem te laten berechten als bedreiging voor de burgerij. De Romeinse gouverneur stelde geen

Onder de mensen die Paulus in Efeze bekeerde waren 'enigen van degenen, die toverkunsten hadden uitgeoefend', en ze 'brachten hun boeken bijeen en verbrandden ze' (Handelingen 19:19).

GUSTAVE DORÉ

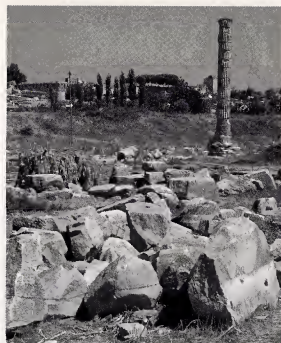
belang in deze zaak en verklaarde de zaak niet ontvankelijk. Archeologen hebben een tribune ontdekt op de agora, en sommigen hebben de veronderstelling geuit dat dit de plaats kan zijn geweest waar de rechtszaak tegen Paulus heeft plaatsgevonden.

Nadat hij zijn bekeerlingen in Korinte had achtergelaten, bleef Paulus contact met hen houden. Het Nieuwe Testament bevat twee brieven die hij hun schreef tijdens zijn derde zendingsreis.

EFEZE (HANDELINGEN 19:1-20:1)

Efeze was een welvende centrum van handel, cultuur en godsdienst. Veel van de rijkdom van deze stad was te danken aan zijn ligging aan de Egeïsche kust, bij het eindpunt van belangrijke handelswegen naar het Nabije Oosten. Maar Efeze genoot ook roem en rijkdom als centrum van de verering van de godin Artemis (in sommige bijbelvertalingen gelijkgesteld met de Romeinse Diana). De tempel van Artemis in Efeze werd beschouwd als de mooiste van de zeven wonderen van de oude wereld. Met een lengte van meer dan 100 meter en een breedte van ruim 50 meter was het een van de grootste en bekendste gebouwen in het Romeinse Rijk.

Paulus bleef twee jaar in Efeze tijdens zijn derde zendingsreis. Hij verkondigde er het evangelie en gaf leiding aan de zendingsactiviteiten van anderen in de hele provincie Klein-Azië. Hoewel hij en zijn collega's veel succes hadden in Efeze, ondervonden

De hoofdstraat van Efeze (uiterst links) werd geflankeerd door tempels, monumenten en prachtige woningen. De tempel van Artemis (boven), die werd beschouwd als de mooiste van de zeven wonderen van de oude wereld, is nu een hoop steenbrokken.

ze tegenstand van de zilversmeden die tempeltjes maakten voor de verering van Artemis. De zilversmeden brachten een grote openbare demonstratie tegen hen op gang, en de massa stroomde samen in het theater van de stad, waar ze urenlang demonstreerden voor hun godin en tegen Paulus en zijn medewerkers.

Tegenwoordig behoort Efeze, aan de westkust van Turkije, tot de bekendste ruïnes uit de oudheid. Het theater staat er nog steeds. Na Paulus' tijd is het nog wat groter gemaakt, en biedt nu plaats aan meer dan 20000 mensen. Na eeuwen van economische neergang, aardbevingen en plundering is de eens zo trotse tempel van Artemis nu een stapel rotsblokken. Maar wat blijft is de boodschap van Paulus, die de aarde vervult van het getuigenis dat hij gaf – dat Jezus de Christus is en dat zijn evangelie de weg tot het heil is voor alle mensen □

EEN ARMVOL LIEFDE

Miles T. Tuason

Een schijnbare tragedie heeft ouderling Cayetano er niet van weerhouden, iedereen die hij ontmoet met liefde te omvatten.

FOTOGRAAF: DINO V. PANTI

U zult misschien nog nooit hebben gehoord van het stadje Santa Maria op de Filipijnen. Er is niet veel te zien in deze slaperige boerengemeenschap – dat denkt u tenminste, tot u een van de bergen beklimt om te genieten van een weids uitzicht op de hoofdstad van het land, Manila. Dat is werkelijk *kahanga-hanga* – een wonder.

De kans bestaat dat u ook nog nooit hebt gehoord van het andere wonder in Santa Maria, een HLD-zending die er heel gewoon uitziet, maar die

zéker ook *kahanga-hanga* is. Ouderling Bienvenido Cayetano kan een stropdas strikken met één hand, of voortdurend handen geven met zijn linkerhand. Maar het is zijn geestelijke kracht die hem een uitzonderlijke zending heeft gemaakt.

MAAK KENNIS MET BIEN

Op het eerste gezicht is Bien hetzelfde als elke andere negentienjarige Filipijnse heilige der laatste dagen die op zending is in het zendingsgebied

San Pablo (Filipijnen). Maar als je hem een hand geeft, merk je wel dat er wat bijzonders is. Bien is bij een aardbeving zijn hele rechterarm kwijtgeraakt. Maar nu lopen we eigenlijk al op het verhaal vooruit.

Bien komt uit een groot gezin. Om hun moeder, die weduwe is, te onderhouden, deden alle kinderen uit het gezin Cayetano zwaar werk op de rijstvelden. Niettemin zagen ze kans om ook naar school te gaan. Bien verzamelde medailles voor Engels, journalistiek en beeldende kunst. Hij

won aan de lopende band onderscheidingen.

Een oudere broer, Chris, was al gedoopt, maar de rest van het gezin volgde hem niet. Toen hij op zending was, vroeg Chris de zendelingen in zijn thuiswijk om Bien te bezoeken. Ze onderrichtten hem in het evangelie en al spoedig liet hij zich dopen. Maar toen Bien naar de middelbare school ging, deden andere activiteiten – zoals een nieuwe vriendenkring – de kerk minder aantrekkelijk lijken.

'Mijn broer kon me niet dwingen naar de kerk te gaan,' vertelt Bien, 'en ik weerstond elke poging om me te heractiveren.' Maar ondanks de goede cijfers op school en zijn vele vrienden voelde Bien zich af en toe leeg en doeleloos. Hij dacht er weer aan hoe gelukkig de mensen in de kerk waren, en eindelijk besloot hij terug te gaan.

DE ONVERGETELIJKE DAG

Nadat hij met lof was geslaagd op de middelbare school, studeerde Bien politieke wetenschappen aan de Christelijke Universiteit van de Filipijnen. 'Op een dag zaten we in de klas over aardbevingen te praten,' herinnert Bien zich nog, 'en lachten erom dat we erin terecht konden komen.' Plotseling wankelde het hele klaslokaal. Het was een aardbeving.

Iedereen haastte zich, hevig geschrokken, om weg te komen. Het gebouw stond heftig te dansen. Net toen Bien op het punt stond zich door een open deur naar een veiliger plek te haasten, werd hij gegrepen door een lawine van beton.

'Een gebroken stoel porde in mijn maag, een van mijn benen bevond zich in een half-knielende houding en ik lag met mijn gezicht naar beneden', herinnert hij zich nog. Zijn gebroken rechterarm bloedde hevig onder een blok ingestort vloerwerk. Maar op ongelooflijke wijze had een groot brok gevallen beton zijn hoofd op een haar na gemist. 'Mijn klasgenoten lagen om hulp te roepen, maar ik kon me niet verroeren', vertelt Bien. Eén voor één stierven ze, ook de drie die bovenop Bien lagen. De aardbeving gebeurde laat in de middag, en tegen de avond was het pikdonker. Overal was het stil.

'Ik huilde', geeft Bien toe. Maar terwijl hij lag te huilen, kwam hem een jeugdwerkliedje in gedachten. Hij begon te zingen – 'Ik ben een kind van God'. Terwijl woord voor woord de stilte verbrak, kwam er een gevoel van vrede over hem, een gevoel dat hij niet langer alleen was. 'Ik bad: Vader, als ik nog moet leven, laat me dan alstublieft blijven leven.' Terwijl Bien bad, dacht hij aan de Heiland. 'Hij leed nog veel erger dan ik', realiseerde Bien zich. De instorting werd zo een geweldige geestelijke ervaring.

OPSTANDING UIT HET PUIN

Toen de volgende ochtend de zon opging, begon Bien weer hoop te krijgen. Reddingswerkers bevrijdden hem uit het puin en droegen hem naar de veiligheid. Zijn familie werd ingelicht, tot hun opluchting. Bien werd snel naar een ziekenhuis gebracht. De artsen amputeerden meteen zijn rechterarm. 'Ik werd wakker, keek naar mijn rech-

Biens vreugde in de dienst van zijn hemelse Vader treft iedereen die hij ontmoet. In het opleidingsinstituut voor zendelingen in Manila was hij een bron van inspiratie, en zijn toewijding doet nog steeds zijn invloed gelden op het leven van zowel leden als niet-leden.

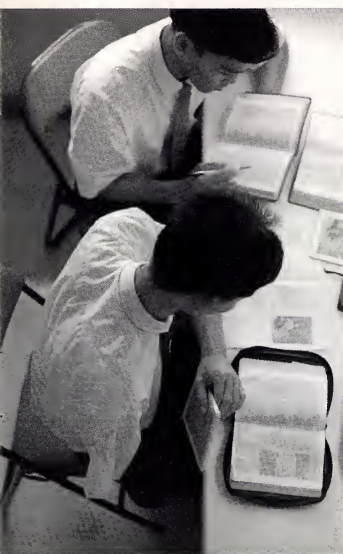
terkant en riep uit: "Wat is hier aan de hand?" Ik dacht dat ik droomde.' De schok veranderde in verdriet. 'Ik voelde me toch zo eenzaam, omdat ik misschien niet meer in staat zou zijn te doen wat ik altijd had gedaan.'

Na drie maanden in bed ging Bien naar huis. Zijn vijftig klasgenoten waren bijna allemaal omgekomen. Hetzelfde leek te zijn gebeurd met Biens wil om te leven. Hoe kon hij zich als rechtshandige redden met alleen zijn linkerarm?

Op een dag, terwijl hij zijn neefjes les gaf, kreeg Bien een ingeving om het schrijven van het alfabet te gaan oefenen. Eerst was dat puur frustratie. 'Mijn hoofd kende de vorm van de letters, maar mijn hand had moeite om het bij te houden.' Maar oefening leidt tot volmaking, en nog geen jaar na die fatale dag kon Bien niet alleen weer met gemak schrijven, maar schilderde hij ook al weer. En hij ging weer studeren.

Na een jaar vond hij dat het tijd was om gebruik te maken van zijn nieuwgevonden kracht, en op zending te gaan. Zijn ouderlijk gezin was verbijsterd. 'We zouden ons echt zorgen om jou maken', protesteerde zijn moeder.

'Ik weet dat dit is wat de Heer wil', verzekerde Bien haar.

Maanden later, terwijl hij op zending was, ontving Bien een brief van zijn ouderlijk gezin. 'Maak je geen zorgen over ons', schreven ze. 'We scheppen al goed op over jou.'

VAN HINDERNISSSEN TOT ZEGENINGEN

Biens persoonlijkheid heeft invloed op haast iedereen. In het opleidingsinstituut voor zendelingen in Manila was hij een bron van inspiratie, en zijn toewijding maakte ook indruk op de gemeente Santa Maria. Maar Bien geeft toe dat er nog steeds uitdagingen zijn, zoals het zonder basketbal stellen en het missen van dienstbetoonprojecten, zoals het oogsten van rijst.

In één van Bien favoriete schrijftuorplaatsen staat dat God 'niet zal gedogen, dat gij boven vermogen ver-

zocht wordt, want Hij zal (...) ook voor de uitkomst zorgen, zodat gij er tegen bestand zijt' (1 Korintiërs 10:13). Het is een tekst die het Bien mogelijk maakt om alles te zien als een ervaring waar hij van kan leren.

Het leven als zending is volgens hem 'als een school waar ik veel leer, niet alleen over het evangelie maar ook over mezelf'. Hij haast zich daaraan toe te voegen dat het in het puin van een andere school was, dat hij op zijn hemelse Vader leerde vertrouwen.

Als je Bien vraagt zijn zegeningen kort samen te vatten, dan zal hij vertellen wat zijn motto is: 'Ik vroeg God om gezondheid, zodat ik grote dingen kon doen, en Hij gaf mij een gebrek, zodat ik nog grotere dingen kon doen.'

Dan zal hij glimlachen en zijn vriendschap betuigen – met een hartelijke, linkshandige handdruk. □

NAAR DE STEM VAN DE GEEST LEREN LUISTEREN

David Moraza Brito

ILLUSTRATOR: PAUL MANN

In juni 1994 kreeg ik een les die, naar ik hoop, voor altijd in mijn geheugen gegrift zal blijven. Ik was van plan om, samen met een collega, de Sierra de Alhamilla in Spanje te beklimmen, meer dan 1200 meter hoog. Vanaf de top van deze bergkam zouden we met onze deltavliegers naar beneden zeilen. We zouden profiteren van de helderblauwe lucht en genieten van een schitterende vlucht over de Tabernas-woestijn en de dalen van de Pechina en de Viator.

De avond voor onze geplande vlucht kreeg ik tijdens mijn avondgebed heel sterk het gevoel dat ik de volgende morgen niet moest gaan vliegen. Ik was niet alleen verrast hoe

sterk dat gevoel was, maar ook hoe blijvend het was. Hoewel ik voldoende ervaring bezat om beter te weten – ik was lid van de districtsraad en jongemannenpresident van het district – was ik zo dwaas om die ingeving te negeren; ik dacht dat dat gevoel misschien het produkt van mijn verbeelding was, of van mijn angst voor een nieuwe ervaring. Ik besloot dat ik verder zou gaan met de beklimming, maar dat ik de vlucht zou afgelasten als de weersgesteldheid niet goed was.

De volgende dag leek volmaakt toen mijn vriend en ik onze beklimming begonnen. Ik vergat het gevoel dat ik de avond daarvoor had gekregen, en keek uit naar mijn vlucht.

Paul Meany

Toen we bij de top kwamen, bemerkten we dat de wind uit een andere richting kwam dan we hadden verwacht. Terwijl ik de vlieger in elkaar zette, veranderde de wind opnieuw van richting. Ik voelde een grote last op mijn schouders, en vroeg me af of we wel moesten gaan vliegen. Niettemin voelde ik enige druk om de belofte die ik mijn vriend had gedaan, te houden. Eigenwijs als ik was, besloot ik als eerste de lucht in te gaan.

Zodra ik de bergtop verliet, wist ik dat ik dat niet had moeten doen. Ik viel snel omlaag naar de bomen recht onder mijn vertrekpunt, terwijl mijn alarmerende daling werd aangekondigd door een aanhoudend gepiep van de hoogremeter die ik bij me had. De boomtoppen, die aanvankelijk ver weg hadden geleken, kwamen snel op me af, terwijl ze groter en groter werden. Een turbulente wind slingerde de deltavlieger heen en weer als een blad in de wind, en ik kon hem niet meer onder controle houden. Gevangen in een steeds nauwer wordende kloof en niet in staat om

een vluchtweg te vinden, vreesde ik dat ik tegen de bergwand zou botsen en om zou komen. De wind waaide dreigend om mijn oren. Het klonk of hij zei: 'Je had hier niet moeten zijn.'

Precies op dit angstaanjagende ogenblik herinnerde ik me het gevoel van de avond daarvoor. Ik besepte dat het een waarschuwing was geweest, en onmiddellijk had ik berouw van mijn gebrek aan respect voor de bezorgdheid die de Heer voor mijn welzijn had getoond. Ik bad hardop, Hem smekend mij te helpen uit de maastroom te komen die me had gegrepen.

Plotseling leek het of ik de vlieger weer onder controle begon te krijgen, en ik zag een kleine open plek die ik als landingsplaats kon gebruiken. Ik naderde de grond toen de wind weer vat op me kreeg. Ik viel tien meter, terwijl de deltavlieger snel de grond naderde, alsof er helemaal geen lucht was. Net voordat ik de grond zou raken, ging de vleugel van mijn deltavlieger weer omhoog, en was ik in staat om te landen. Toen ik me uit de deltavlieger had gehesen, bemerkte ik dat ik maar een paar schrammen had

en dat twee onderdelen van de vlieger gebroken waren. En ik had een les gehad die ik nooit zal vergeten.

Ik verliet de berg met een gevoel van grote dankbaarheid voor de tedere zorgzaamheid van de Heer. Ondanks mijn stijfkoppigheid had Hij mijn leven gered.

Enkele dagen later was ik het programma voor een doopdienst aan het voorbereiden, toen ik tot mijn verrassing voelde dat de Geest getuigde van het materiaal dat ik voor dat programma gebruikte. Bij de dingen die ik had meegebracht was een plaat van Joseph Smith, die door de Vader en de Zoon wordt bezocht. Het viel me op dat de plaat een onderschrift had: 'Ik [riep] Mijn dienstknecht Joseph Smith jr., en sprak tot hem van de hemel, en gaf hem geboden' (Leer en Verbonden 1:17).

Toen de Geest mijn hart vervulde, voelde ik me vergeven voor mijn gebrek aan gehoorzaamheid. Ik verheugde me erover dat de Geest weer tot mij wilde spreken. En ik beloofde mezelf dat ik nooit meer een ingeving zou negeren die de Heer mij zo genadig gaf. □

Greg K. Olsen, *Jezus in de synagoge te Nazaret*

'En in zijn vaderstad gekomen, leerde Hij hen in hun synagoge, zodat zij versteld stonden en zeiden: Vanwaar heeft Hij die wijsheid (...)?
Is dit niet de zoon van de timmerman?' (Matteüs 13:54-55.)

FOTOGRAF: HOWARD MOORE, GEFUAST MET TOESTEMMING VAN DESERT NEWS

Drie presiderende hogepriesters, gekozen door de groep [van de kerk], en tot dat ambt aangesteld en geordend, en door het vertrouwen, het geloof en het gebed der kerk ondersteund, (*vormen*) een raad van het [presidium] der kerk' (LV 107:22). Tijdens de afgelopen aprilconferentie: president Gordon B. Hinckley (*midden*); president Thomas S. Monson, eerste raadgever (*links*); en president James E. Faust, tweede raadgever. Dit nummer bevat artikelen over president Monson en president Faust (zie bladzijden 8 en 16).